

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

BERCHEM SPORT | WEST HAM UTD: DE BELGIAN IRONS | DE STILSTAANDE FASE: ONZE KUST
AKS ZLY | DE GRIEKSE TRAGEDIE | VOETBAL IN BELGISCH LUXEMBURG

K.B.S.

CATENACCIO 9 | MAART 2021 | 6,5€

COLOFON

CATENACCIO 9 | MAART 2021

Verantwoordelijke uitgever
vzw KSK Beveren
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie

**Robin Beck, Filip Janssens, Wim Wilri, Gino Van Looy,
Loukas Anastasiadis, Paul Jongeneelen, Nick Claeskens,
Benny Antoniw, Dominique Piedfort, Sander Bral, Sven Hardies**

Eindredactie

SOUND & VISION

Lay-out

Koen De Vuyst

Contact

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

CATENACCIO

INHOUD | MAART 2021

04 | BERCHEM SPORT

28 | WEST HAM UTD: DE BELGIAN IRONS

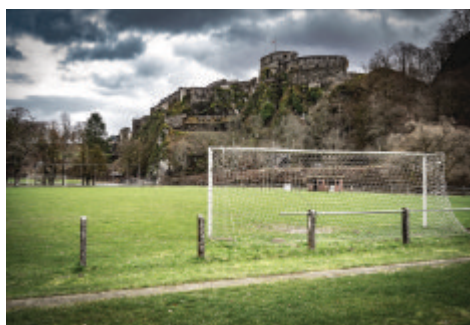
38 | DE STILSTAANDE FASE: ONZE KUST

54 | AKS ZLY

68 | DE GRIEKSE TRAGEDIE

82 | VOETBAL IN BELGISCH LUXEMBURG

K.B.S.

**KONINKLIJKE
BERCHEM
SPORT**

DE KONINKLIJKE VAN BERCHEM: VOOR EEUWIG DE JEUGD

 FILIP JANSSENS

 PAUL JONGENELEN

'DE KONINKLIJKE' VAN BERCHEM: VOOR EEUWIG DE JEUGD

ZIGGEZAGGE ZIGGEZAGGE... BAAA-RE-CHOEM!!

Antwerpen Voetbalstad lijkt dan wel haar allermooiste jaren reeds achter zich te hebben: een wederopstanding lijkt niettemin de laatste 2 à 3 seizoenen ingezet - en hoe dan ook: saai is het er nooit. En veel van de kleurenrijkdom heeft altijd met de 'Grote Drie' daar te maken gehad... in alfabetische volgorde: 'den' Antwerp, 'den' Beerschot, 'den' Berchem. Doch daar waar de eerste twee quasi constant de allerhoogste regionen ambieerden, erin vertoefden en, zo af en toe ook, zichzelf eraan vertilden, bleef die derde club van de Koekenstad steeds een pak bescheidener in zelfbeeld en ambities. En dit nu al 115 jaar... Een historisch portret, op basis van drie toonaangevende decennia.

"ER IS GESTICHT TE BERCHEM..."

Op het scharnier van de 19e en 20e eeuw is het hoogtijd in de voormalig Frankische nederzetting *Berg Heim*, het landelijke, zelfs bosrijke gebied bezuiden de stad Antwerpen. Vlak voor WO I, dat historische onheil dat iedereen ongeweten boven het hoofd hing toen, kon de pret er amper op... Telde de gemeente omstreeks 1900 ternauwernood 20.000 inwoners, dan waren dat er amper 10 jaar later al ruimschoots 30.000. En die bevolkingsexplosie zette zich de daaropvolgende jaren gestaag door; en daarmee hand in hand gaand, de steeds verdere verstedelijking van dit tot dan toe eerder rurale gehucht. En zo ook het profiel der bewoners: van kleine landbouwers naar overwegend arbeiders en bedienden.

Een ander cultureel profiel, wat meer koopkracht: dat betekende ook in de prille 20e eeuw al een accentverschuiving inzake

verteer ende vertier... Waar sport nog lang niet het showbizgehalte van heden ten dage had toen, was het wel al amusement *par excellence* geworden voor de gewone werkmens. Een stukje variété waar men zich met plezier aan vergaapte. Voornamelijk aan het wielrennen in die dagen, nu meer dan 100 jaren terug; voetbal stond nog à te zeer in de kinderschoenen, en was zelfs enigszins elitair - de sportbeoefening van de zgn. 'betere', niet zelden adellijke klasse. Ook al won dat spel om de bal wel degelijk aan populariteit: tot aan de eerste wereldoorlog, die gruwelijke onderbreking, zou dat slechts met mondjesmaat voortschrijden.

Het is in dat licht dat midden 1906 officieel geacteerd werd dat "*Er is gesticht te Berchem, onder de benaming 'Berchem Sport'...*"; oorspronkelijk atletiekvereniging, met haar terreinen aan de Bakkerstraat. De slechts geleidelijke doch tegelijk onmiskenbare vervolgsing van de voetbalsport leidde

echter al spoedig, reeds twee jaren later, tot de oprichting van een voetbalafdeling in eigen schoot. Het elftal van Berchem Sport vond een onderkomen "*nevens 't nieuw kerkhof*", in de wijk Leeuwerik. Meteen enkele honderden tot zelfs een keertje anderhalfduizend toeschouwers zagen daar tegen "10 centiem" inkomtarief de eerste, schuchtere wedstrijdjes gespeeld worden. Het mag symbolisch heten, zoals later uit dit stuk hopelijk ook nog zal blijken, dat Berchem Sport dat eerste jaar uitsluitend

voetbalmetropool van België kroonde doch de Brusselse hoofdstad - de numero uno van toen - er wél ferm mee op de hielen zat. Berchem Sport startte met gezonde ambitie in de provinciale reeks, en wist zich reeds voor het seizoen 1911-12 van een plaatsje in de nationale competitie te verzekeren. De Berchemnaren eindigden laatste, met onmiddellijke degradatie tot gevolg; maar in 1913-14 rondde de club zowel haar 'reeks B' van de provinciale IIe afdeling als vervolgens de provinciale én ook de

jeugdspelers, juniors (U21) en scholieren (U17) in stelling bracht. Pas vanaf het seizoen 1909-10 trad een eerste seniorenelftal aan - meer bepaald: in de provinciaal georganiseerde IIIe afdeling.

Dat Antwerpse voetballandschap kende anno 1910 overigens een opmerkelijke aanwas van activiteit. Maar liefst twaalf Antwerpse clubs reeds namen - op verschillende competitieniveaus - aan het seizoen 1910-11 deel. Waarmee Antwerpen zich duidelijk (nog) niet tot de

uiteindelijke nationale eindronde positief af, waardoor het zich mocht opmaken voor een nieuw rondje nationaal voetbal... al was dat dan buiten de Pruisische waard gerekend.

BOEM PAUKENSLAG (... ALLES PLAT)

Enter '*den Grooten Oorlog*', en het maatschappelijke leven komt in één klap - de paukenslag van dichter Paul van Ostaïjen - wereldwijd, alsook dus in het bezette Antwerpen, gedurende vier jaren grotendeels tot stilstand. Al ging de bal, na

de eerste schok, al spoedig opnieuw aan het rollen; weliswaar eerder bescheiden, te midden van wijk- en straatploegjes, in soms inderhaast in elkaar geknutselde provinciale en nationale tornooien of gelegenhedencompetities. Het grootste voordeel, echter, is dat de mensen ondanks alle ontberingen aan het ballen blijven; en dat doet zich gevoelen meteen na de wapenstilstand, wanneer het maatschappelijke leven zich heropricht, er een hele garde getalenteerde en bijzonder

het beste landeneftal ter wereld; en de publieke weerklank daarvan blijkt enorm. De toeloop naar de stadions overal ten lande is ongezien. De Antwerpse toeschouwers kunnen zich daarenboven vergapen aan een waanzinnig getalenteerde generatie, die al gauw "De Antwerpse School" genoemd zal worden en het Belgische voetbal de daaropvolgende jaren niet alleen zal domineren maar ook van aanzicht doen veranderen. En daarin spelen niet alleen Beerschot en Antwerp de

gretige jonge gasten gereed staat, en het voetbal klaar blijkt te zijn voor de grote doorbraak als volkssport nummer 1.

De Olympische Spelen van 1920, in Antwerpen gehouden, spelen daar in België en, met name, in Antwerpen een zeer grote rol in. *(Sla er zeker nog even Catenaccio Magazine editie #5 op na; daarin offreert de redactie u een kloeke Olympische 'special' van maar liefst 30 bladzijden over deze heugelijke sportgebeurtenis!)* De Rode Duivels worden Olympisch voetbalkampioen, en daarmee

eerste vielen. Ook Berchem Sport toont zich; nadrukkelijk zelfs... in zoverre dat het eerste grote decennium van geelzwart beginnen kan.

ROARING IN THE TWENTIES

In het seizoen 1920-21 treedt Berchem Sport met maar liefst zés elftallen uit de 329 aangesloten leden het strijdperk in. En het duurt niet lang vooraleer *den Berchem* voor de allereerste keer in de hoogste afdeling staat. In 1922-23 wrikt het zich voor de eerste keer tussen de 14 allerbeste elftallen van het land en eindigt, eerder bescheiden, op de tiende plaats. Zowat alle punten worden thuis behaald; alleen tegen Beerschot, Antwerp en Cercle Brugge verliest Berchem op eigen veld het pleit.

Maar belangrijker nog dan de sportieve resultaten zullen de interne herstructureringen in die jaren zijn. Berchem Sport lijkt perfect te begrijpen waar het met het voetbal naartoe gaat, en zoekt haar rol daarin alvast infrastructureel én organisatorisch veilig te willen stellen. Onder leiding van de Engelse magnaat en mecenas, havenbobo Harry Wilson Burnyat, wordt een coöperatie opgericht, waarbij het merendeel van de aandelen aan de lokale middenstand toekomt. De (eveneens lokale) bierbrouwerij De Koninck wordt hoofdaandeelhouder. Berchem betreft - ietwat noodgedwongen zelfs, vanwege de vele duizenden die steevast opdaagden bij thuiswedstrijden - een nieuw stadion met een capaciteit van 15.000 plaatsen, aan de Grote Steenweg. De eerste thuismatch, tegen de Brusselse grootheid Union (1-1), wordt zelfs gefilmd en in de plaatselijke cinema's op het witte doek vertoond! Uniek voor die tijd. En nog een unicum: in 1923 ziet de eerste supportersclub, BSSC het levenslicht; met hun eigen periodiekje, *De Supporter* - een pareltje van een clubblad. Het wordt al gauw een gretig gelezen voetbalcourant, en is zelfs een tijdje de officiële spreekbuis van alle Antwerpse supporters en supportersorganen.

Het tweede seizoen brengt bevestiging én verbetering. Weer eindigt Berchem 'slechts' 10e; maar het spel is beter en de wedstrijden zijn des te opmerkelijker. Met name het gelijkspel op Union, op de laatste speeldag, waardoor buur Beerschot - dat gelijktijdig in een turbulente wedstrijd 2-1 onderuit gaat op Racing Brussel - alsnog landskampioen wordt. In een broederlijke Antwerpse colonne trekken Beerschot- én Berchemsupporters feestelijk de

hoofdstedelijke binnenstad in. In het historische *magnum opus* van auteur Karl Böhrer, het jubileumboek "100 Jaar Berchem Sport" in twee delen (medeauteur van het tweede deel is ex-GvA-journalist, wijlen Hugo Fret), schrijft de Antwerpse burgemeester ten tijde van het verschijnen, Patrick Janssens - een notoir Beerschotfan - als voetnoot in zijn voorwoord: "P.S.: Oh ja, voor ik het vergeet: nog eens bedankt voor dat gelijkspel op Union, die laatste speeldag in 1924." Een waardige hoofdknik van het heden naar dat glorieuze verleden.

TWEEDE ADEM

Tijdens het seizoen 1924-25 volgt een eerste echte bekroning van het tot dan toe geleverde werk. Berchem Sport vaardigt voor het eerst internationals uit de eigen rangen af - maar liefst zéven zelfs, waarvan vooral Nic Hoydonckx (36 officiële en 4 officieuze interlands) zal kunnen bestendigen. In 1925 staan drie Berchemse Rode Duivels aan de aftrap van België-Nederland, op 't Kiel: Jan Claes, Pol Dries en Jef Taeymans. En in het seizoen 1925-26 begint Berchem competitief een ernstig woordje mee te spreken; het eindigt verrassend maar verdiend zesde, op slechts 3 punten van vicekampioen Standard. Beerschot wordt afgetekend eerste, met 7 punten voorsprong.

Een trainerskwestie, en interne strubbelingen in de spelersgroep en binnen het bestuur, leidden echter traag maar zeker het einde van de eerste jaren van hoogconjunctuur in... In december '26 wordt eenzijdig de huur voor het stadionperceel opgezegd; een spelersstaking in de zomer van 1927, negatieve balansen tussen inkomsten en uitgaven, met de gigantische kost van een gloednieuw complex in het vooruitzicht... een "Jean-Marc Bosman"-voorval met de 19-jarige superbelofte Miel Stijnen (31-voudig international) die zich bij Scaldis én bij Berchem Sport (onder zijn volledige naam Jean-Emile) had aangesloten en door de voetbalbond één jaar schorsing opgelegd kreeg; voorzitter Janssens die sneuvelde op de stadionkwestie... neen, leuk werden de nakende jaren 30 niet tegemoetgezien.

En toch zorgt het jaar '28 alsnog voor een positieve kentering. Een nieuwe structuur (een Maatschappij ZW, de voorloper van de VZW) en dito voorzitter (de daadkrachtige Jef Heelings, die de bijnamen *Keizer Jozef II* en, ietsje minder flatteus, *de Mussolini van het Rooi* meekreeg), vers geld en, niet te vergeten: een nieuw terrein, waar spoedig de nieuwe, vooralsnog uiteindelijke heimstee zou verrijzen...

ganse match schaduwen door de sluwe en bikkelharde Louis Verboven, en vond zo min-of-meer eigenhandig het mandekken uit...

ANTWERPEN BOVEN

Sportief bracht het echter weinig succes: 1929-30 was ronduit slecht, en 1930-31 kondigde zich aan als degradatiejaar voor Berchem. Toch kleurde na 16 speeldagen het podium volledig Antwerps: Antwerp FC

Het seizoen 1928-29 is er sportief gezien eentje van de absolute middelmaat; beide jaarhelften staan dan ook 100% in teken van de oprichting van een nieuwe Berchemse voetbaltempel. Al zorgden enkele anekdoten dat seizoen wel voor sportief vertier - én het verleggen van grenzen. Na wat gesnoef en getreiter over-en-weer op café beslist een geprikkelde voorzitter Jef Heelings dat Beerschotter Raymond Braine, toen één van de beste midvoors van Europa, in de op handen zijnde Antwerpse derby geen bal mocht raken. Hij liet Braine de

23, Berchem Sport 21 en Beerschot 20 punten. Met *'den Tuub'*, Tubantia Borgerhout - helemaal onderaan het klassement, telde Antwerpen zelfs een vierde metropoolclub op het hoogste niveau... Berchem eindigt het seizoen derde, op 4 punten van kampioen Antwerp, met gelijke punten doch een beter doelpuntensaldo dan Beerschot. Het jubileumjaar 1931, het 25ste bestaansjaar van Berchem Sport - waarmee het (als derde Antwerpse club) naar goede gewoonte het officiële predicaat "Royal" verwierf, had op geen mooiere manier -

behalve dan met de landstitel zelve, die er quasi tot op het laatst nog ingezet had - luister bijgezet kunnen worden. Ook Tuub weet zich dat jaar te redden; in tegenstelling tot ...Anderlecht, dat degradeert. Hoogdagen voor het Antwerpse voetbal? *You betcha.*

De balans van die eerste 25 jaren was bevredigend; Berchem Sport had zeer gauw tot het hoogste niveau weten door te stoten, en was daar 'een blijver' gebleken

tweede klasse kort tevoren, die 'tweede adem' effectief zou blijken gevonden te hebben. En opnieuw, door resoluut de kaart van de eigen jeugd te trekken. Spelers als Marcel Pels en Jef Nelis golden einde jaren 30 als heuse anciens in de eerste ploeg van Berchem; ook al waren beiden toen nog maar net de leeftijd van 20 gepasseerd...

Met fris en aanvallend combinatiespel, doch wisselvallige resultaten, leefde KBS naar het einde van de jaren 30 toe... zich onbewust,

die het Belgische voetbal ook écht iets bijbracht. En hoewel het zich genoodzaakt zag naar de spreekwoordelijke 'tweede adem' in de tweede afdeling te happen in 1933-34, deed het dat in eerste instantie met verve door met een doorgedreven verjongde ploeg met elf punten voorsprong meteen afgetekend kampioen te worden daar. Financiële nauwe schoentjes en de daaruit voortvloeiende bestuurlijke turbulenties annex paleisrevoluties, echter, maakten dat Berchem Sport pas in het seizoen 1936-37, na een tweede keer

net als iedereen, van het onheil dat hen opnieuw in de nek zou vallen. De Duitse inval, op 10 mei 1940, brak alle competities vroegtijdig af. Bijzonder donkere jaren zouden volgen.

ROLLING IN THE FIFTIES

Gebrek aan competitieritme, alsook tal van bestuursleden, kernspelers en zelfs heelder clubs die geschorst werden vanwege al dan niet vermeende collaboratie - met name in de Antwerpse contreien, maakten dat het nationale voetbal zich maar met moeite terug op gang trok na de Bevrijding. Eens te meer diende Berchem, als exponent van de Antwerpse School, zich aan als een te duchten outsider voor de titel in het seizoen 1946-47. Met opnieuw een jeugdig elftal dat als een hecht blok opereerde en fris, enthousiast combinatievoetbal bracht, stond het zelfs eventjes alleen aan de leiding na 7 wedstrijden. Berchem zou uiteindelijk zesde eindigen, op 8 punten van landskampioen Anderlecht; iets wat als een teleurstelling ervaren werd. Maar het zou de voorbode blijken van de eerste échte 'Gouden Jaren' van de vereniging.

Want "elk nadeel hep se voordeel", zo wist God al: onvrede omtrent het resultaat leidde discussies in kleed- en bestuurskamers in, een trainerswissel, én een omwenteling op tactisch vlak. Berchem Sport schakelde van het eerder aanvallende maar steriele, nogal voorspelbare 2-3-5 naar het duidelijk defensievere maar ook veel directere, voor veel tegenstanders onvoorspelbare 'WM'-systeem over. 'Boring Arsenal' had het systeem, gebaseerd op een stugge mandekking achteraan en met een nadrukkelijk verticale speelrichting, snelheid van uitvoering, interactie tussen de linies, de lange bal en de dieptepass als voornaamste wapens, reeds midden jaren 20 geïntroduceerd; maar in België hadden tot dan toe alleen Daring Brussel en FC Malinois - onder invloed van hun Engelse coaches - het nieuwe systeem gebezigd. Mechelen was er in 1943 zelfs één van de oorlogskampioenen door geworden. Het systeem stond in schril contrast met het fantasierijke Antwerpse spel, dat al bijna dertig jaar lang op techniek, combinatie, persoonlijk talent en inventiviteit gericht was. Maar cultuurschok of niet: de nieuwe stijl was niet te stuiten... voortaan zou "safety first, football afterwards" het moto worden, het systeem belangrijker dan de creativiteit zijn, en "niet langer de speler maar de bal het werk doen". En uit die nieuwe speelwijze werd ook een nieuw

Berchem Sport geboren. Al liep dat in het begin niet bepaald van een leien dakje; o.m. omdat Berchem aan het seizoen 1947-48 ...zonder coach was begonnen. Iedereen bleek zomaar wat door elkaar te lopen, met enkele ware 'kartons' (de 9-0 op Sclessin was daarvan het trieste hoogtepunt) tot gevolg. Pas wanneer coach Louis Verboven vanaf circa november '47 de touwtjes in handen kreeg, kwam er positieve lijn in het spel - én in de resultaten.

SCHUIM OP DE MOND

De centrale figuur in het nieuwe systeem werd Pieter "Bruur" Van de Ven; "ijskalm, geraffineerd en geroemd omwille van zijn goede kijk op het spel." Zijn verhouding met Rik Coppens, de Keizer van het Kiel, werd een legende op zich. Van de Ven was een moderne dekker; deed nooit zélf de eerste move, maar wachtte tot de aanvaller van dienst de eerste kaart op tafel legde. Coppens daagde zijn rechtstreekse tegenstander altijd net uit tot de eerste beweging; waarna hij hem in zijn gekende stijl de pisdok aandeed... De uitgevochten duels tussen beiden werden voetballegendes op zich. "Mor pazoep", aldus wijlen Rik Coppens: "ik had niks tegen den Bruur zene! Wij konden normaal goed opschieten. (...) Maar den Bruur durfde zelf ook wel eens link te doen, en was feitelijk ne nijdige speler, met ne nijdige smoel altijd, als ge nog maar mijne naam noemde kreeg hij het schuim al op de mond. Maar wel heel clever..." En zo speelde Van de Ven een keer dik een hálve derby met een gebroken teen; opgelopen in een duel met Coppens uiteraard, niettemin koppig - 'Coppig'? - verder spelend... Van toen af was het duidelijk: wie in Antwerpen "Coppens" zei, begin jaren 50, noemde "Bruur Van de Ven" in één adem mee.

Op 8 mei 1948, op één speeldag van het einde, telde *den Baarchoem* slechts één punt achterstand op leider Anderlecht. De laatste wedstrijden zouden dus de beslissing brengen. Dat was van 1930, bijna 20 jaar geleden! Doch geelzwart verloor thuis tegen Standard, en Anderlecht won uit op Lyra. Dat Berchem Sport zich het beste elftal van het kampioenschap had getoond

- tegen de landskampioen werd een 3 op 4 gehaald - was een magere troost... En ook in 1949-50 werd Berchem tweede, na alweer een seizoen vol grootse prestaties in grote wedstrijden, en dom puntenverlies - ook thuis - tegen mindere goden... Het goede spel ten spijt: zouden de knickers ooit echt in de broekzak van Berchem kunnen belanden? Alleszins begin jaren 50 antwoordden vele kenners steevast bevestigend, bij aanvang van elk seizoen. Een rondreis door het verzegend hete

transfers hadden afgesloten, volhardde Berchem in de boosheid om opnieuw uitsluitend met spelers uit eigen rangen aan het seizoen te beginnen", aldus Karl Böhrer. Iets wat opnieuw loonde. Het slot van het seizoen 1950-51 ontpopte zich als absoluut bloedstollend; zelfs ronduit scabreus, uiteindelijk. Op de vooravond van de laatste speeldag stonden drie van de vier hoogst gerangschikte ploegen op gelijke punten; gevierden stonden ze tegenover elkaar. Berchem-Racing Mechelen speelde zich

Spanje in de zomer van 1950, waar de Berchemnaren o.a. voor ca. 42.000 toeschouwers FC Barcelona (uitslag: 4-2) in het Estadio Les Cortes (de oudere broer van Camp Nou) bevechten mochten, was dan wel eervol doch ook niets anders dan rechtmatig.

TWINTIG MINUTEN LANDSKAMPIOEN

"Terwijl andere titelpretendenten - Anderlecht, Gantoise en RC Mechelen - in het tussenseizoen enkele opvallende

vanzelfsprekend af in een vol huis. Een nerveuze wedstrijd, waarin Berchem dankzij een penalty met een droge 1-0 zegevierde. Anderlecht thuis tegen Beerschot was andere koek. De Brusselaars deden hun latere '...Penalty!'-bijnaam toen reeds alle eer aan; verdienden hem zelfs in exact die wedstrijd. Na één kwartier spel glijdt Beerschotter De Vos uit, en valt met de hand per ongeluk op de bal - duidelijk buiten de zestienmeter. Scheidsrechter Baert wijst echter naar de stip. Zelfs de Anderlechtspelers kunnen het nauwelijks

geloven. Kort na rust maakt Çois Geeraerts nog gelijk; Berchem zowaar twintig minuten lang virtueel landskampioen...

Maar de laatste 20' blijken er dus te veel aan, en doelpunten van Mermans en Van Steen doen de balans definitief richting Brussel overhellen. Arbitr Baert krijgt daags nadien de hele nationale pers over zich heen; maar de naakte cijfers spreken voor zich. Berchem alweer tweede; weliswaar op gelijke punten met landskampioen Anderlecht, maar liefst

jongens van eigen kweek; veelal uit de eigen buurten zelfs.

Berchem weet helaas, in de jaren die volgen, al dat goeds niet écht te verduurzamen, en valt jaar na jaar steeds nét wat verder terug - tot in de grijze middenmoot; na verloop van tijd zelfs eerder aanschurkend tegen het kransje degradanten dan tegen de subtop. Kommer en kwel zwellen aan - onvrede in de spelersgroep; een zoveelste, eerder spartelende verjongingsoperatie; enkele

viér wedstrijden meer gewonnen, en het meeste doelpunten van de hele hoogste klasse. "De drie voorbije seizoenen waren misschien wel de spannendste uit de Belgische voetbalgeschiedenis. En in elk daarvan had Berchem Sport een hoofdrol opgeëist..." En, tot spijt van wie 't benijdt, ten noorden én ten zuiden van Groenplaats en Grote Markt: einde jaren 40, begin jaren 50 was Berchem de enige échte "Ploeg van 't Stad". Geen Rik Coppens noch Vic Mees die dáár wat aan veranderen kon! Met voornamelijk, quasi uitsluitend eigenlijk,

onverwachte (doch onvermijdelijke) trainerswissels; bestuursperikelen; en daar nog stadionproblemen bovenop. Ook al zou men ter gelegenheid van het Gouden Jubileum "50 jaar Berchem Sport", in 1956, kunnen terugblikken op tal van ongemeen sterke voetbaljaren, de sterkste zelfs in de geschiedenis van de club: wellicht niemand die het zo aanvoelde toen, laat staan zich daar bewust van kon zijn.

DE ROOI-RIDDERS

Een gloednieuwe heimstee was einde jaren 20 de absolute prioriteit geworden. De blijvend groeiende toeschouwersaantallen, het steeds noodzakelijker wordende comfort, en simpelweg ook de immer hoger liggende standaarden inzake infrastructuur - degelijke kleedkamers, douches, verzorgingsruimten - noopten tot deze verhuizing. Men had al gauw de terreinen van het gehucht "het Rooi" op het oog; leemgrond, oorspronkelijk begroeid door bos, door de Merovingse Franken - de originele Berchemnaren quoi - 'gerooid'; ontbost, en zo tot landbouwgrond omgevormd. De huidige ligging bood voldoende terrein voor een modern uitgewerkt stadion, en voldeed aan alle verzuchtingen inzake bereikbaarheid. Twee jonge, Berchemse architecten, Frans Peeters en Egide Van der Paal, tekenden een sober en functioneel ontwerp uit, dat niettemin indruk maakte dankzij haar sierlijke eenvoud. De op een Romeinse triomfboog geïnspireerde erepoort met daarop in art-decoletters "Berchem Stadium" was het enige doch indrukwekkende ornamentale onderdeel van het gebouw. "Het 'Berchem Stadium' gold jarenlang als één van de meest elegante ontwerpen van het land", aldus Karl Böhrer. "De capaciteit van het stadion werd ook bewust beperkt gehouden, om geen afbreuk te doen aan de gezelligheid. De staanplaatsen in beton konden ongeveer 15.000 toeschouwers ontvangen, de houten tribune bood plaats aan om en bij de 5.000 supporters."

Het nieuwe Berchemstadion bleek echter een zorgenkindje van bij aanvang. Werken die veel duurder uitvielen dan geraamd, vertragingen opgelopen door vrieskou en op de vlucht slaande aannemers... Maar op 25 augustus 1929, de voorziene datum wonderwel, werd het Berchem Stadium feestelijk geopend met een wedstrijd tegen het steevast leuke PSV, toen "Kampioen der eere-afdeling van Holland" (uitslag: 2-3).

Jarenlang zal het Berchemstadion een aangename thuis blijken voor al wie een geelzwart Antwerps hart heeft. Maar aan het begin van de jaren 50 leidt een nakend conflict met de ondertussen ex-voorzitter maar nog steeds huisbaas van het Rooi, Jef

Hellings, tot een bijna-vertrek. Al was er ook meer: het stadion was slecht onderhouden, had de tweede wereldoorlog slechts met heel wat schade overleefd; de grasmat was om van te huilen, en bovendien was van de verdere verstedelijking van de onmiddellijke omgeving niet veel in huis gekomen. Smalend werd het Rooi "het slijkdorp" genoemd. De gemeente Berchem flirtte vervolgens jarenlang met tal van stadionprojecten op diverse plekken; maar samen met de fifties stierven die plannen, en daarmee het noodzakelijke verkassen, een stille dood.

In 1972 gaat de schop nog eens de grond in; doch eerder voor de terreinen rond het stadion - de jeugdvelden, tennispleinen ook, basketvelden en een sportzaal zelfs. Het Sportcentrum Het Rooi zou pas in 1978 geopend worden. En het stadion? Dat verouderd ondertussen gestaag verder. Wat ooit 'charmant vervallen' was, wordt jaar in jaar uit meer en meer aftands, tot op het ronduit gevaarlijke af. In 1986 wordt het nog omgedoopt tot het "Ludo Coeckstadion"; naar de pas overleden Berchemse vedette uit eigen jeugd die het tot bij Anderlecht, Inter Milaan en de Rode Duivels geschopt had. Antwerps-megalomaan (een tautologie van jewelste) gaan vervolgens de maquettes en dagdromen omtrent gloednieuwe hypermoderne stadioncomplexen gedurende een dikke vijftien jaar hand in hand; maar voor de broodnodige renovatie, kort na het Heizeldrama, zijn ternauwernood middelen te vinden. Vrijwilligers verwijderen het overal loszittende beton; buur Beerschot schenkt de benodigde extra poorten om de hulpdiensten het reglementair voorgeschreven bereik te geven.

En in 2018 sluit het stadion, in haar huidige vorm, voorgoed de deuren. Wat in de plaats zal moeten komen is een gloednieuw, zij het bescheiden complex, met plaats voor max. 4.000 toeschouwers. De oude gradins en staantribune werden reeds afgebroken, en zelfs de hoofdtribune blijkt niet brandveilig genoeg en staat heden op de slooplijst. Al wordt daar nog enigszins tegengas gegeven... "We hopen inderdaad nog altijd om de tribune te kunnen behouden. Het is

toch nog één van de laatste 'Engelse' tribunes die België nog rest...”, aldus Karl Böhler. “We zijn nu ook begonnen om de poort, het enige wat nog van het oude stadion zou overblijven, te restaureren. Dat gaan we via crowdfunding doen. We hebben uit het oude station de arduinen sluitstenen gebeiteld die we willen verkopen om onze restauratieprojecten te financieren.”

zijn ingebouwde flats bijzonder geslaagd. Ook de Bökelberg van Borussia Mönchengladbach is een heerlijke oase van rust geworden waar je op de goed bewaarde restanten van de staanplaatsen je hond kan uitlaten.”

En omdat de nieuwe staantribune er maar mistroostig uitzag besloten enkele supporters die midden 2020 onder handen

1925-1926, Grote Steenweg. (Foto Karl Böhler)

Journalist en auteur, stadionkenner én -liefhebber Stefan Van Loock begrijpt die initiatieven wel. “Elk stadion met een geschiedenis dat verdwijnt is een verarming voor ons voetbalerfgoedlandschap. Dat zou zeker ook voor het Rooi het geval zijn, een stadion waaraan ik persoonlijk mooie herinneringen bewaar uit mijn kindertijd begin jaren zeventig. Er moet misschien maar eens nagedacht worden over herbesteding van deze monumenten, waarbij een aanzienlijk deel van het stadion in een nieuw project - zoals woonerf, speelplein, groene ruimte of museum - geïntegreerd kan worden. Highbury in Londen, het oude stadion van Arsenal is met

te nemen. “De buitenkant van de nieuwe tribune zag er kil uit. Het had geen charme”, zegt Tim Van den Brande (40), graffitikunstenaar - bekend onder de naam Mauz - en hevig supporter van Berchem Sport. “Dus zijn wij in gang geschoten.” Op de buitenkant maakten Mauz en zijn kameraad Reinout De Broeck (39) een zeventig meter lange, geel-zwarte schildering van de clubnaam en het logo. “Alle treinreizigers die vanuit Brussel Antwerpen binnenrijden zullen voortaan verwelkomd worden met ‘Berchem Sport’. Nu weet iedereen dat wij de ploeg van ‘t Stad zijn!” klinkt het laconiek.

ROCKING IN THE SEVENTIES

Samen met de collega's van De Antwerpse School in Antwerpen-Zuid en Deurne-Nood verliest ook Berchem Sport gaandeweg redelijk wat pluimen, na de jaren 50. Na het seizoen 1960-61 zakt Berchem voor het eerst sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog naar tweede klasse, na 15 seizoenen onafgebroken in de hoogste afdeling. Het is het begin van een echt 'jojo'-tijdperk, dat tot maar liefst 1990 zal duren. In 1987 verdwijnt de Koninklijke Berchem Sport - tot nader order - definitief uit de hoogste voetbaldivisie. En vanaf 1990 blijkt de vrije val geheel en al ingezet. Zéven jaar in Derde, en vervolgens zelfs drie seizoenen in Vierde Klasse, maken de sportieve horizon steeds smaller. Overleven lijkt zelfs ondoenbaar wanneer Berchem Sport door financiële problemen teruggezet wordt naar de Antwerpse Eerste Provinciale. Winst in de eindronde daar, seizoen 2000-01, brengt Berchem toch weer terug naar het nationale niveau - vanwaar het in 2002 zelfs prompt doorstoot naar Derde Klasse. En hoewel het daar meteen opnieuw kampioen speelt, blijft promotie dit keer uit vanwege het niet verkrijgen van de benodigde licentie voor de ondertussen in zwang gekomen Profliga. De jojo wordt opnieuw bovengehaald, en Berchem Sport wisselt ettelijke seizoenen rug-aan-rug in Derde af met evenzo standvastige reeksen in Vierde. Na de zoveelste hertekening van het Belgische voetballandschap belandt 'De Koninklijke' van Berchem in het seizoen 2016-17 in de regionale 2e Amateurreeks waar het - op één uitstapje naar 1e na, een viertal kalenderjaartjes geleden ondertussen - heden nog steeds vertoeft.

DROMEN VAN DE HEIZEL

Dus niets dan kommer en kwel, sinds het midden van de jaren 50? Dàt zou de waarheid geweld aandoen. Want iedereen die vóór 1965 geboren is en zichzelf nog verstaanbaar kan maken, zal bevestigen dat met name in de jaren 70 nog heel wat voetbalplezier te rapen viel op het Rooi. In 1971 haalt Berchem Sport, als tweedeklasser, de halve finale van de Beker van België; in het seizoen 1971-72 debuteert Ludo Coeck op 16-jarige leeftijd (hij zal dat jaar de titel in tweede mee vorm geven); een zekere Rik Coppens - naar

verluidt onverstaaenbaar buiten Antwerpen - wordt er tussen '71 en '74, en nadien opnieuw van '77 tot '81, de hoofdcoach; en op het eind strijken er nog enkele opmerkelijke Brazilianen in Berchem neer...

Seizoen 1969-70 wordt in Tweede Klasse afgesloten op een zucht van het succes. Op de laatste speeldag verliest Berchem op Verviers, en is het Antwerp dat met de promotie gaat lopen. In de beker worden Beerschot en Standard (in een turbulente wedstrijd met tal van uitsluitingen en beenbreuken) uitgeschakeld; En zo staat Berchem Sport zowaar in de halve finale van de Beker van België. Daar zijn één replay, twee verlengingen, twee gelijke spelen nodig voor Daring Brussel om uiteindelijk met één uitdoelpunt meer door te stoten naar de finale. Wég, Heizeldroom.

En zo is de start van 1970-71 al meteen gehypothekeerd; want de teleurstelling zindert lang na. De komst van voetbalicoon Rik Coppens als trainer doet dat tij niet meteen keren; maar ondanks een mager eindresultaat (8e op 16 ploegen in 2e) behoudt Rik het vertrouwen van de Berchemfamilie, en ziet zelfs zijn verantwoordelijkheden uitgebreid: naast trainer/coach ook nog 'ns technisch directeur en eerste *selectionneur* het komende seizoen.

HENRI 'DE GROTE'

1971-72 begint dus met een "erop of eronder"-gevoel; en gelukkig wordt het er boenk óp. In een al te dunne en dus zwaar vermoeide kern, halverwege de competitie, debuteert op 6 februari 1972 tegen Beringen FC de 16-jarige scholier Ludo Coeck. Het schooljoch valt in bij het begin van de tweede helft, nadat hij op de bank verbouwereerd zijn coach "Lu!! Oepwààreme!!!" hem had horen toeroepen. Lu zal drie minuten voor tijd de 2-0 scoren, en zo de verdiende overwinning veiligstellen. Thuis tegen Tilleur haalt Coppens de jonge Coeck eraf voor zijn reservedoelman, en posteert eerste goalie Tony Goossens - met rugnummer 13 - op de rechterflank. Die stunt - te wijten aan het rugnummer? - brengt geluk; want na enkele

tegenvallende resultaten door brute pech dartelt Berchem dit keer over z'n tegenstander heen, en stelt het een speeldag later zowaar de promotie naar 1e veilig. Nog één punt, op verplaatsing in Sint-Niklaas, om ook de kampioenstitel binnen te rijden... Het wordt 0-1 voor Berchem.

Berchem naar eerste dus; mét Rik Coppens - maar zonder voorzitter Rombouts, die zijn driejarenplan uit 1969 zowaar helemaal had zien uitkomen en het tijd vond om een

begonnen. Eind september staat den Berchem zowaar derde. Niet altijd, echter, gaat vervolgens "het haver naar het beste paard" aldus de krant Het Nieuwsblad; en opnieuw waait er in het tweede derde van de competitie een kille degradatiewind op het Rooi. Maar eens die is gaan liggen, speelt Berchem als bevrijd: een punt op Club Brugge, 2-1 thuiswinst tegen Anderlecht, derbywinst tegen Antwerp (1-0), en 1-2 zowaar, op titelkandidaat Standard. Een meer dan verdienstelijke 8e

stapje terug te doen. En zonder het megatalent Ludo Coeck, die quasi onmiddellijk na zijn grote doorbraak door Anderlecht wordt weggekocht. Supporters betogen zowaar op straat; maar baten mag het allemaal niet. Met topschutter Adri Versluys, de na één jaar Bosuil teruggekeerde Jean Arnolis, en Ronny De Beuckelaer - het nieuwe troetelkind uit de UEFA's (U21), wordt gezwind en met "gevarieerd resultaatvoetbal", gebaseerd op "een sterk geconcentreerd middenveld", aldus Karl Böhrer, aan het nieuwe seizoen

plaats (de facto gedeeld 7e met Antwerp) is een uitermate bevredigend resultaat - al had Berchem tot drie speeldagen voor het einde nog uitzicht op een UEFA-bekerticket gehad! Alleszins: den Baarchoem was toch weer de revelatie van het seizoen 1972-73 geweest. Enige kanttekening: van alle eersteklassers kende Berchem Sport de laagste opkomst... ternaauwernood 4.000 betalende toeschouwers, gemiddeld.

MONEY TALKS

Veel gekstond er dus op de transfermarkt niet te gebeuren. En de vele langdurige kwetsuren wreken zich nog voor Kerstmis. Einde december 1973 staat Berchem op een treurige laatste plaats. In een ronduit ondermaatse wedstrijd schiet Rik Coppens tijdens de rust in de Berchemkleedkamer gigantisch uit zijn krammen, en fikt de ganse selectie ter plekke tot op de veters af. "D'r is hier maar ÉNE die écht kan sjotten!!"

Een flinke remonte deed het tij enigszins keren; maar pas op de laatste speeldag kon Berchem het behoud verzekeren. Ondertussen was de roep om profvoetbal (al sinds 1963) steeds luider geworden, en organiseerden clubs zich in een belangenorgaan om meer rechten - waaronder: het eigenhandig onderhandelen met de televisie - te verwerven. Ook toen al waren het enkele van de *usual suspects* - Anderlecht, Brugge en Standard - die het voortouw namen.

23/04/1972 Berchem Sport - SC Charleroi 2-0 (Rombouts - Coppens - Van de Moer)
Foto: E. De Lebebeckst bij foto.

buldert hij zijn verbouwene elftal toe - en elke speler zit met dichtgeknepen ogen én billen in stilte voor zich uit te hopen dat hij vervolgens genoemd gaat worden... Maar Coppens keert zich om, gaat met de handen in de heupen en de benen gespreid voor het spiegeltje staan dat daar tegen de muur hangt en zegt hardop, in alle hervonden kalmte, tegen zijn eigen weerkaatsing: "...en dà zedde GIJ, m'ne joenge."

Berchem, echter, verzette zich - met succes - tegen het invoeren van een professionaliseringsverplichting. Een Pyrrusoverwinning, of een duidelijk geval van tering en nering? Wat er ook van zij: voetbal werd steeds duurder. Transfers en spelerslonen kostten meer en meer geld; verplichte sociale bijdragen - omwille van de werkgever-werknemersrelatie die ontstaan was - kwamen daar bovenop. Meer en meer clubs waagden niettemin de overgang naar het profvoetbal, onder de veilig ogende vlag van de Liga

Beroepsvoetbal, omdat men geloofde in het credo "samen sterk!"; Berchem weigerde halsstarrig, en miste zo een belangrijke boot...

(BIJNA) ZO GOED ALS LIVERPOOL

In de zomer van 1974 gebeurt dan wat zich al langer voorspellen liet: coach Rik Coppens verlaat het Rooi en trekt naar 'zijn' Kiel - geelzwarte consternatie alom. Alle beurtelingse trubbels en zotternijen ten spijt had Coppens toch steeds het beste uit zijn elftallen weten te halen; niet zelden ook veel beter dan vooraf voor mogelijk was gehouden. 1974-75 zou dan ook, onder leiding van nieuwe coach Heylen, toch weer een overgangsjaar worden. Met een erg 'gewone' eindklassering - 15e op 20 - maar toch ook enkele mooie uitschieters (een reeks van zeven matches zonder nederlaag; een 0-3 op Club Brugge; een 1-0 thuis tegen Anderlecht) onderweg.

Aan het seizoen 1975-76 werd dan ook met gezonde moed en zelfs enige voortvarendheid begonnen. "We mikken hoger; met als grondbeginsel een ander spelconcept", aldus een strijdvaardige voorzitter Dikker. Maar van het spectaculaire voetbal dat men voor ogen had komt niet veel terecht. Eind november '75 staat Berchem troosteloos laatste. Het kan uiteindelijk Racing Mechelen - nog zo'n gevallen engel - achter zich houden; maar met amper één puntje voorsprong op die laatste zakt Berchem toch naar Tweede; voor de derde keer sinds WOII. En op dat tweede niveau gaat het een vrij anoniem seizoen tegemoet. 1977-78, vervolgens, brengt verbetering; Berchem huppelt voortdurend tussen de tweede en derde plaats. Het zal uiteindelijk als vicekampioen eindigen en de promotie naar Eerste via de eindronde veiligstellen. Maar de uitschieter valt op Kerstdag '77. Uittredend landskampioen, bekerhouder, en later nog datzelfde seizoen zelfs Europacup I-finalist Club Brugge komt in de 1/8e finales van de Beker van België op bezoek. Net geen 10.000 toeschouwers zien Club wórstelen, verlengingen nodig hebben op het Rooi, én zelfs een dubieuze beslissing van scheidsrechter Ponnet - die een volkomen geslaagde gelijkmaker van geelzwart in zeer onduidelijke omstandigheden afkeurt. Maar wat er ook van zij, *den Baarchoem* liet weer van zich spreken! Uitbinker van die

wedstrijd: Frank Vannuten, de zoveelste échte clubman naar Berchems model. Gastje uit de Berchemwijk Groenenhoek, een méér dan prima trap in de voeten, aansluitingskaart bij de club als broekje, standvastig alle jeugdreeksen door, en uiteindelijk debuterend als tiener in de eerste ploeg, om er seizoenenlang niet meer uit te verdwijnen.

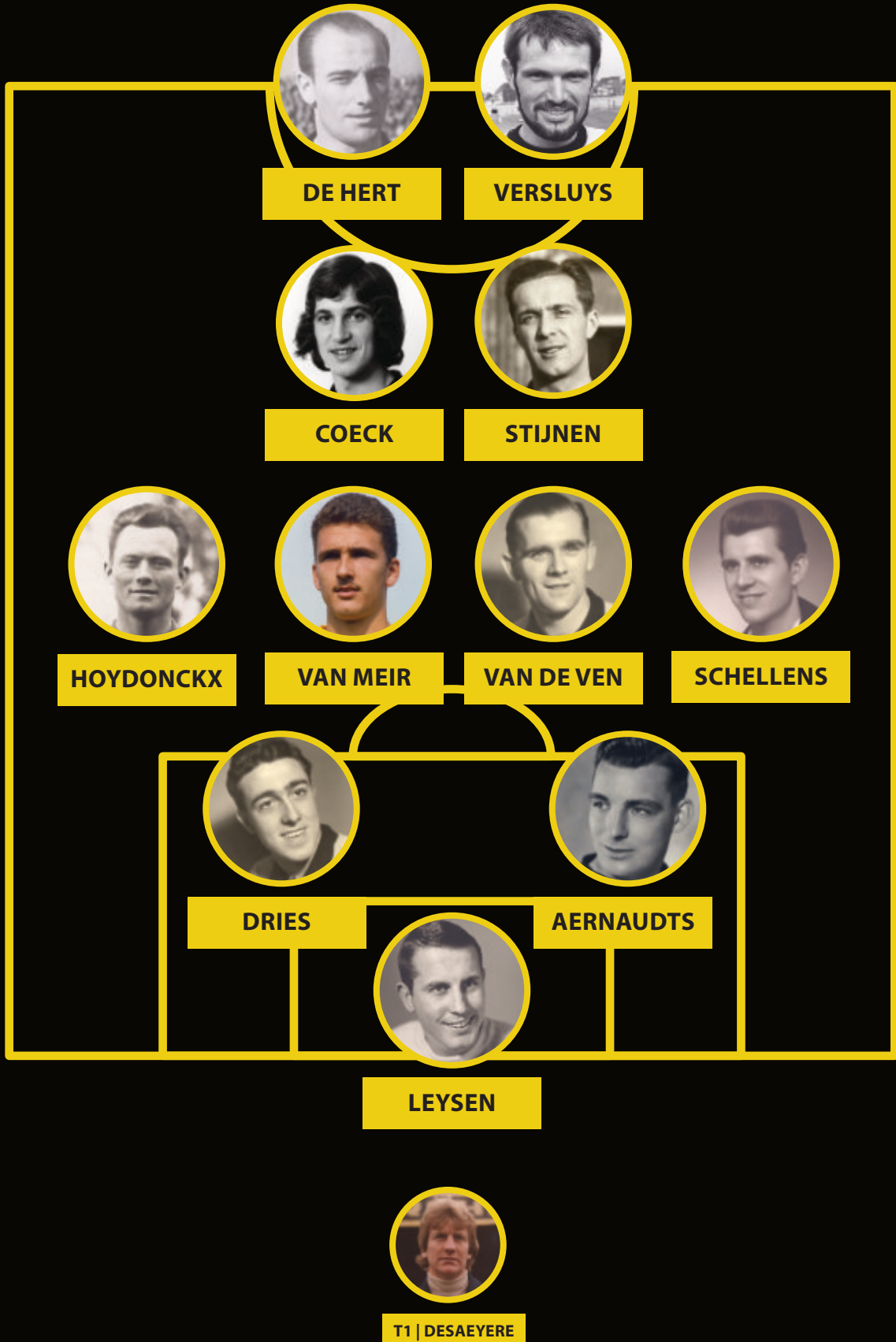
LAAT DAT MANNEKE MEEDOEN

"Ik word soms tot het 'Gouden Miniemenelftal van 1966' - met Marc De Mulder, Rik Van Mechelen, Eddy Crocaerts, Danny Koekelcoren, Ronny De Beuckelaer, Ludo Coeck - gerekend; maar eigenlijk heb ik maar één jaar met die gasten daar samengespeeld - ik was tenslotte bijna anderhalf jaar jónger dan hen. Wist je trouwens dat die geniale lichting nooit kampioen is geworden?" lacht Frank schalks. "Maar zo'n schitterende lichting die jaar-in-jaar-uit samen kan blijven en rustig mag doorgroeien tot in het eerste elftal: dat is nu volstrekt ondenkbaar geworden. Als er nu een ploegje opstaat met zóveel talent, dan worden al die spelertjes meteen weggeplukt door de grote clubs. Nu, indertijd zat ge ook ineens vast aan de club, van zo gauw ge een aansluitingskaart getekend had. Min of meer voor het leven, eigenlijk. Ook dat is nu wel anders..."

"Zo is het met mij ook gegaan. Gastje uit de buurt, altijd aan het sjotten... op m'n vijf jaar gingen we naar de jeugdmatches kijken; ik liep daar met mijn plasteiken bal aan de voet... 'Kom, laat dat manneke eens efkes meedoen hier!' - zo is dat gegaan. En voor je 't weet... Maar dat is ook één van de vele krachten van Berchem Sport hé. Een oog én hart voor de buurt; en een oog én hart voor de jeugd. Wijkploegen, schoolploegen: alles werd in de gaten gehouden. De 'Mierenhoop', dat was een begrip; elke week, met wel 40 jongens tegelijk het veld op... en maar sjotten. Kon je mee, dan kreeg je goeie trainers; die leerden je echt de juiste technieken aan. Een goed wreeftrap, een goede borstcontrole. De jaarlijkse jeugdturnoaien: die zijn decennialang legendarisch geweest. En die jeugdtrainers: dat waren ook niet zelden oud-spelers van Berchem..."

"Mijn debuut in het eerste elftal: dat was thuis, op 19 november 1974. Voor 15.000

KARL BÖHRER BEST XI

man; tegen Anderlecht. Ik was 18 jaar oud; stond meteen al tegenover Paul Van Himst. 1-0 gewonnen! (*lacht*) Een goal van Danny Koekelkoren, nog zo'n Berchemmonument. In totaal speelde ik vijf seizoenen op het Rooi; tot 1980-81. Zes goals slechts; maar ik was ook meer de man van de opbouw... assists, pre-assists; links en rechts; korte of lange ballen... goeie opleiding gehad hé. (*lacht*) Tegen topploegen was ik altijd goed. Als 'mid-mid' stond ik recht tegenover Arie Haan, Jan Boskamp, Benny Nielsen, Morton Olsen, Heinz Schönberger, Ásgeir Sigurvinsson, Juan Lozano. Mijn beste match ooit was inderdaad die 25e december, tegen het grote Club Brugge van Ernst Happel. Ik stond tegen René Vandereycken. Pas in de verlengingen konden die afstand van ons nemen... Een paar maanden later waren ze maar net te klein voor Europacupwinnaar Liverpool." "Ach - een goede jeugdwerking, een hart voor de buurt, en het grote familiegevoel dat er ondanks alles steeds in de club blijft hangen en overheersen: dat is Berchem Sport."

ROCK'N'ROLL

In de rol van kleinduimpje tussen de voetbalreuzen - om een beeldspraak van, alweer, Karl Böhrer te gebruiken - heeft Berchem zich altijd vrij comfortabel

gevoeld, en best grote tot zelfs grootse prestaties kunnen leveren. Maar tegelijk was het ook steeds de achilleshiel van geelzwart. Het missen van de profligaboot, derde wiel aan de wagen van de Antwerpse 'Grote Drie', de vooral op zijn wijken georiënteerde ploeg in een steeds mondialer wordende voetbalwereld, de publieke opkomst van een kloek dorp... Zoals het Berchem Sport vergaan is sinds de jaren 80, is genoegzaam bekend - want o.a. daarnet nog in het kort hier beschreven; geschiedenis dus, en daar laten we het dan ook bij. Maar gedurende een ruim stuk van de jaren 70 was het nog een keer - een laatste keer - rock'n'roll geweest, op het Rooi. En ook al was de laatste stuiptrekking daarvan allerminst succesvol - de terugkeer van Rik Coppens, die het probeerde (daar komt'ie!) te rooien met het aanvallend ingestelde Braziliaanse trio Marcos / Adilson / Daquinha, een exotische zeldzaamheid in die tijd; de ene week bejubeld omwille van de geniale ingevingen en 'nummertjes', en de week erna met de grond gelijk gemaakt omdat elke inspanning er één teveel had geleken: die laatste echte hoogtedagen vallen *den Baarchoem* alvast nooit meer af te pakken.

QUO VADIS, BAARCHOEM?

Geen terugblik zonder vooruitzicht natuurlijk; en dus past het om af te sluiten met een "Quo Vadis" - oftewel: wat nú, Berchem Sport?

Denis Leysen, huidige doelman van Berchem 'B', ziet alvast veel perspectieven. "Wij hebben in juni 2019 den 'B' opgericht als een project waarbij oud-jeugdspelers van Berchem Sport, allen geboren tussen 1997 en 2000 ongeveer, terug samenkomen om in 3de provinciale te spelen. We merkten dat vele van onze maatjes van bij de jeugd ofwel waren gestopt met voetbal of het voetbalplezier wat waren verloren bij andere ploegen. Dus daarom het idee om iedereen terug te brengen naar Berchem, onze roots. Allemaal sjotten we gratis; enkel en alleen voor ons plezier, de vriendschap

en de pure liefde van het spelletje. En weet je: zowel sportief als extra-sportief waren de eerste twee seizoenen al meteen een succes. En dat is ook tekenend voor Berchem Sport. Allemaal mensen - waaronder overigens zeer veel jongeren! - met een hart voor de club. Iedereen hier is geëngageerd, gepassioneerd; Berchem ligt ons enorm nauw aan het hart, en we dragen het blazen van de club met trots - óók op dat bescheiden niveau van ons. Je voelt aan alles dat dit een project is voor de lange termijn. Het is niet het 'klassieke' amateurvoetbal; en dat spreekt de mensen wel aan."

Sportief verantwoordelijke Marc De Mulder, oud-speler - en, hoe kan het ook anders: al van in de jeugd... - weet dat *'die andere*

twee' van 't stad voorgoed vertrokken zijn; maar ook hij ziet het nog altijd zitten met geelzwart. "Traditieclubs zijn in - en het blijft een aantrekkelijke voor spelers, omdat we een naam hebben, relatief veel volk trekken, en nog altijd veel aandacht krijgen in de media", liet hij optekenen in *Sport/Voetbalmagazine*. "Vroeger hadden we een verouderd publiek; maar de laatste jaren krijgen we steeds meer jonge fans. Ineens werden we hot bij de studenten, die hier graag een pint komen drinken en zingen.

dat zie ik toch niet zo direct gebeuren. We moeten ook realistisch blijven hé... In het hedendaagse voetbal gaat zó veel geld om, dat het echt niet veel clubs meer gegeven is om verder te springen dan hun stok lang is. En dan kan je je ook de vraag stellen: moet dat, in feite? Genoegen nemen met wat we nu hebben is misschien wel het hoogste goed. En waarom niet hé - onze supporters blijven toch komen... Berchem, da's een familie; een hechte equipe. Onze huidige trainer, Geert Emmerechts (o.a. ex-

Een beetje een cultclub, zoals Union in Brussel. Met de maand zagen we hun aanwezigheid op die tribune toenemen. Tot COVID uitbrak. Hopelijk komen ze straks terug, en brengen ze nog wat vrienden mee..." aldus Marc, die verder natuurlijk ook nog hoopt op een doorbraak in het stadiondossier.

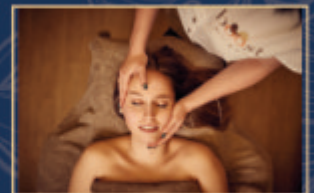
En ook Frank Vannuten ziet het nieuwe jonge volkje gaarne komen. "Maar om sportief hoger te kunnen mikken dan waar we nu staan, hebben we sponsors nodig - en

Anderlecht, nvdr), trekt ook gaarne voluit de kaart van de jeugd! Dus beter niet te ambitieus; de goede jeugdspelers proberen te houden, en daar op voortbouwen..."

Een beetje, dus, zoals al het goede ooit gestart is, daar in *Berg Heim*...

VAN DER VALK
HOTEL BEVEREN

CULINAIR ONTSPANNEN VOOR ELKE GENERATIE

DOMINIQUE PIEDFORT

BINNENKANT-PAAL-BINNEN NIET DURVEN KIJKEN

Waar was je op woensdagavond 20 november 1985? Ik kan het je precies zeggen. Even voor achten in café Modest. Stamgasten schuifelen hun stoel richting het tv-toestel. Een vaag beeld van een opwarmende Jan Ceulemans in de Rotterdamse vrieskou. "Ik ga thuis kijken", zeg ik tegen mijn vrienden. Waarna ik de kroeg verlaat en in vaders auto stap. Voor een barre tocht door de Noorderkempen met volledige radiostilte. Ik rij zo traag mogelijk van Turnhout naar Merksplas en zo verder door naar Hoogstraten, maar niet voorbij de Nederlandse grens. Ik wil niemand in oranje zien of horen juichen. Tot tien uur wil ik helemaal niets.

Even voorbij Rijkevorsel doe ik het toch: de radio aanzetten, maar niet richting Jan Wauters. 'Russians' van Sting wordt onderbroken. Bart Peeters meldt dat Peter Houtman heeft gescoord. Ik vervloek mezelf tot ik weer op de parking sta van café Modest. Waar de wagen plots begint te daveren. Uit het café stijgt een ongehoord geraas op, zou het? Toch maar over naar Jan Wauters nu, helemaal in extase. "Georges Grün, wat een kopbal..." Nu rij ik wel naar huis, spring op de woontafel en doe alsof ik alles vanop de eerste rij heb beleefd. Mijn zoveelste briljante leugen, alweer niet durven kijken. Ik weet waar dat begon...

KFC Lentezon Beerse - Sefa Sport Herentals, de laatste wedstrijd van het seizoen 1979-1980. Leider FC Rijsberg Sport mag geen punt laten vallen op het veld van KSK Kasterlee. Dan heeft mijn Lentezon aan een overwinning tegen Sefa genoeg. Voor de spanning zorgt deze keer niet Jan Wauters. Wel een CB-verbinding met Kasterlee. CB? Ja, een soort walkie talkie, zoek het gerust op. Veel gekraak en ergens in de tweede helft dan plots: "2-0 voor Kasterlee!". Bij de 3-0 voor Lentezon zie ik hoe het vierde vat Golding Campina de kantine wordt binnengedragen. Tot plots weer wat gekraak: 2-2! Ik vlucht het stadion uit om hopeloos rond te dolen in de wijk Hemelrijk. Mijn oranje-blauwe sjaal vreet ik half op tot ik de claxons hoor en de spurt inzet. Als laatste bestorm ik het terrein.

Of dat wegvluchten nu voorbij is? Ik dacht het niet. In de zomer van 2018 zit ik met mijn zoon Pablo in Bar Brul in Borgerhout. België-Japan. Het is wachten op het eerste doelpunt dat alles zal veranderen. Die goal valt en een tweede ook. "Ze gaan verliezen papa, ik wil naar huis, ik wil op Ketnet", treurt Pablo. Kort daarna slenter ik met hem over de verlaten Gitschotellei, troosteloos. Thuis zet ik mij zo dicht mogelijk voor het scherm. Pablo vindt de iPad. Twee keer valt hij van zijn stoel. Na de kopbal van Fellaini twijfelt hij tussen lachen en huilen: "papa, wil je de volgende keer niet meer zo hard roepen?"

Ik doe mijn best, bijt mijn onderlip helemaal kapot. Mijn hart bonkt het huis uit, blijft ergens op de stoep liggen. Japan krijgt nog een hoekschoep.

"Pablo, ik ga even in de kelder nog een biertje halen. De verlengingen gaan zo beginnen", stotter ik. Halverwege de trap alweer dat geraas, nog feller dan in 1985, met als epicentrum de Gitschotellei. Met mijn lauwe Trappist Westmalle Dubbel loop ik de trap weer op. "Papa, ze hebben gescoord, Chadli!". Ik twijfel. Moet ik van geluk huilen of van verdriet? Tegen Brazilië maak ik een heilige belofte. Ik blijf kijken, wat er ook gebeurt. Achteraf vertelt iemand me dat hij de tweede helft aan zijn vijver zat, alleen maar met het geluid van kikkers. Dat troost. Ik voel me niet langer verdomd alleen. En wat meer is. Ik ben ook blijven zitten, ik heb alles gezien. De mooiste overwinning op mezelf ooit.

**MET DE BELGIAN IRONS
OP WEG NAAR WEST HAM**

FOREVER BLOWING BUBBLES

WIM WILRI

DAWUD MARSH @FROM_THE STANDS - BELGIAN IRONS E.A.

HAMME

WEMBLEY

80
75
WINNERS

J.R. Travel

TICKETS
980-0923/4
TRAVEL & TOURS

TICKETS, TICKETS!

SELF DRIVE **£11**
Car hire per day

SOLD
Pre
790-

MET DE BELGIAN IRONS OP WEG NAAR WEST HAM

FOREVER BLOWING BUBBLES

West Ham United mag dan niet de meest werve(le)nde naam zijn uit de Premier League, de Oost-Londense ploeg heeft alles wat het Engelse voetbal zo mooi maakt. Passie op en naast het veld, een rijke geschiedenis en een arbeidersethos dat nooit zal verdwijnen. Een kleine kwarteeuw al trekt er een groep gekke Vlamingen naar de ploeg in claret and blue. Een portret van de Belgian Irons. Door weer en wind forever blowing bubbles...

Een jaar al. Zo lang moeten de Belgian Irons hun trips met de bus naar Londen missen. En dat net op het moment dat de machine van David Moyes goed aan het draaien is en de Hammers eind februari nog steeds flirten met een plek bovenaan de ranking. Eentje die recht geeft op Europees voetbal. Iets wat we sinds midden jaren 80 niet meer meemaakten. Glory days are here again. En dat terwijl West Ham zich vorig jaar maar nipt wist te redden van degradatie. Een rollercoaster. Na regen komt zonneschijn. Het is nooit anders geweest.

om eigenlijk supporteren voor West Ham, vraagt u? Waarom een bus vol Belgen, die in goede tijden haast tweewekelijks naar het Olympisch Stadion van Londen trekt? Hebben die 55 niks anders te doen? Er zijn toch internationaal veel luider klinkende namen in de Premier League. Spelen er misschien Belgen bij dat team? Neen, die zijn er vooralsnog niet. Hoewel er aan het begin van dit seizoen even een verleidingsdans werd ingezet met Hans Vanaken. De gewezen Gouden Schoen bleef echter gewoon in Brugge. Conclusie: geen Belgische link bij West Ham. Behalve de Belgian Irons dan.

Iedereen heeft wel een verhaal waarom hij of zij mee gaat. In mijn geval is het mijn liefde voor de Britse hardrockpioniers Iron

Maiden. (Zie kaderstuk) Als 18-jarige trok ik begin jaren 90 een eerste keer op mijn eentje naar Londen. Daar hoorde toen een passage aan de heilige grond van Upton Park bij. Metrohalte: East Ham. Het Oosten van Londen, een stadion midden tussen die typische arbeidershuisjes. Waar naast blanke inwoners ook veel Indiërs en Pakistani woonden. Een ploeg van het volk ook. Sinds 1895 al. Eerst als Thames Ironworks (vandaar de hamers in het logo), nadien al ruim 120 jaar als West Ham United FC. Je hoorde steevast het platste cockney aan Upton Park. Awright, guv'nor?! Easy peasy... Supporters stonden voor de match in dichte drommen aan te schuiven voor een portie fish and chips (de beste van de stad, zo beweerden ze) en een pint in de notoire kroeg Millers Well. Gelukkig geen decor van de cultfilm Green Street Hooligans.

SIR BOBBY MOORE

Je hoeft niet elke thuismatch mee te reizen om er bij te horen. Naast de vaste kern zijn er velen, zoals ik, die een viertal keer per seizoen komen kijken. Om de echte Londense voetbalsfeer op te snuiven. Ook al is de ploeg sinds vijf jaar verhuisd naar het London Stadium in het Queen Elisabeth Park, een veel onpersoonlijkere thuishaven. Hier vonden de Olympische Spelen van

Londen plaats in 2012. West Ham huurt de keet. Op de Boleyn Ground aan Upton Park, daar waar waar legendes als sir Bobby Moore, Geoff Hurst en sir Trevor Brooking speelden, waar Paolo DiCanio met de buitenkant van de voet fenomenale goals scoorde en zich tot clublegende kroonde, staan nu appartementsgebouwen. De ziel van West Ham zal altijd bij die ijzeren poorten blijven, maar de spirit en ons hart verhuisden toch mee.

West Ham speelt in dat enorme stadion tweewekelijks voor meer dan 60.000 fans. Een Rock Werchter met slechts één hoofdact op de affiche. De Belgian Irons hebben er een vaste stek verworven. Achter de goal van Poolse topkeeper Lukasz Fabianski, dicht bij het veld. De Bobby Moore Stand, waar anders. Het is toch telkens thuishomen, al straalt deze plek niet de charme van vroeger uit. Toen zat je meer benepen. Dichter op het veld. Torenden grauwe huizenblokken boven het stadion uit.

De laatste match ooit in Upton Park, op 10 mei 2016, daar waren uiteraard ook de Belgian Irons bij. Het waren echt ongezien gekke taferelen. Half Londen wilde er toen bij horen. Mensen zonder tickets stroomden toe, het verkeer in het oosten van de metropool slibde helemaal dicht. Er werd in lantaarnpalen gekropen, om toch maar een glimp op te vangen van het spektakel, van de sfeer, van de tranen. De bus van tegenstanders Manchester United (Louis Van Gaal stond toen aan het roer van de Red Devils) kwam veel te laat toe; ze zat hopeloos vast in de alsmaar langer wordende file. Wayne Rooney en zijn kompanen maakten een avond mee die ze nooit zullen vergeten. Alle ManU-spelers moesten in het gangpad van de bus schuilen, terwijl honderden fans als bezetenen op de wanden bonkten. Ze kwamen slechts met de schrik vrij.

Maar niet tijdens de match. In de tachtigste minuut brengt de ploeg van trainer Slaven Bilic Londen in extase. Dimitri Payet trapt een magistrale vrije trap, Winston Reid buffelt de bal binnen. 3-2, meteen ook de eindscore. Het stadion ontploft. Een laatste collectief delirium. Andermaal tranen. Die wedstrijd is nog steeds online te vinden. Doe jezelf een plezier, kijk ernaar, en beleef 90 minuten kippenvel.

In het slotspektakel bij die prachtige wedstrijd werd ook de grote vlag van die gekke Belgen mee opgenomen in het collectieve afscheid. Applaus op alle banken. Weer tranen, ook al waren ze haast op. Enkele vrienden braken stoeltjes uit van het stadion, want die moesten gewoon mee de bus op. Terug naar Vlaanderen. Als aandenken, relikwieën, trofeeën. Upton Park forever.

INPILSEN

Er zijn veel verklaringen voor dat unieke groepsgevoel. In één dag het Kanaal oversteken, met de bus van Pelikaancars de ferry op of met de trein de Chunnel in. Altijd een leuk en spannend moment wanneer de douane gepasseerd moet worden. Meerdere Britse beambten toveren spontaan een brede grijns op hun gezicht, als ze dat legioen in claret and blue zien opduiken. "Veel succes straks, lads. Jullie spelen tegen Chelsea, right? Die haat ik echt. Schop ze onder de grond." Crazy Belgians, moeten die douaniers denken. Bij een bezoekje op de bus (met snuffelhond) is het bovenal zaak om de bakken bier uit het gangpad te zetten. Kwestie van meer over te komen als brave burgers. Inpilsen voor een match, het hoort er voor ons fans nu eenmaal bij. De eerste pilsjes zijn al lang in onze kelen verdwenen wanneer de bus de laatste Belgische parking van Mannekesvere passeert. De Belgian Irons hebben meerdere halteplaatsen waar je op kan stappen: Mechelen, Kruikebeke, de schaduw van het Ghelamco-stadion in Gent en Brugge. Dan gaat het volle petrol richting Calais. Eens de ferry of trein het Kanaal op kan je écht de bus uit en start de verbroedering pas helemaal. West-Vlamingen en Antwerpenaars, Limburgers en Brabanders: ze staan samen te kletsen over hun verwachtingen, met een frisse pils in de hand.

LONDON CALLING

Als we Albion bereikt hebben en de White Cliffs of Dover in de verte verdwijnen, verandert de buschauffeur de tape met songs. Blowing Bubbles wordt ingezet, het lijflied der lijfliederen. Sinds 1919 al. Zeepbellen gaan de lucht in. Ze zijn mooi, onberekenbaar, amper te volgen. En dan spatten ze plots uiteen. Honderd jaar lang al, en we blijven ze nog steeds maken.

Hopend dat er eentje de hemel bereikt. Ook "London Calling" van The Clash schalt door de speakers, terwijl in de verte al de Millenium Dome opduikt. De spanning stijgt. Zeker als we vlak voor de rotonde ook de gouden Rolls Royce van co-eigenaar David Gold zien opduiken. West Ham is als een van de weinige Premier Leagueploegen nog in handen van (twee) Britten (David Sullivan is de andere hoofdaandeelhouder), die samen fortuin maakten met vuile boekjes en seksartikelen.

KAT-EN-MUIS IN CALAIS

Dat zo'n dagtrip niet altijd vlekkeloos verloopt, weet ik zelf uit ervaring. Nee, ik maakte geen politiecontrole mee waardoor onze bus te laat het Kanaal over kon. Nee, ik was er niet bij toen de bus vol passagiers een klapband kreeg. Maar wel toen een massa asielzoekers in Calais besloot om over de omheiningen te klimmen en te proberen op een ferry te raken. Het kat-en-muisspelletje met de politie bleef uren

Foto: Filip Janssens - Catenaccio Magazine

The Dildo Brothers, zo worden ze stevast genoemd. De matches zelf zijn gegarandeerd een roetsjbaan, vol euforie of teleurstelling. Op de bus is dan al rond gegaan met een pronostiek. Einduitslag, minuut waarin de eerste goal valt. Wie die juist heeft, wint alle opgehaalde centjes. Ook al klinkt er awoertgeroep wanneer West Ham verloor en iemand dat correct voorspelde. De winnaar moet verplicht een rondje pils trakteren op de bus. Dan is hij onze beste vriend voor één avond.

duren, het misnoegde en getergde ferry personeel legde het werk neer. Daar stonden we dan; vast in Dover. We konden geen kant meer uit. Vast ook voor het rolluik van de Burger King, dat prompt naar beneden werd gehaald toen we er net toekwamen. Verhaal gaan halen met een grommende maag bleek niets te veranderen. Gelukkig had iemand nog wat broodjes op zak, kwam de ferrytrafiek enkele uren later langzaam terug op gang en laveerde onze bus tussen honderden wachtende schoolkinderen, op

terugtocht naar het Europese vasteland. La douce France wenkte. Het zijn zo'n momenten dat je de krant en het nieuws haalt, dat je pas om zes uur 's ochtends thuis komt. Maar wel een 'verhaal' te vertellen hebt. Over die tientallen combi's en zwaailichten in de jungle van Calais bijvoorbeeld.

Heel soms raak je zelfs niet tot in het stadion, maar blijft de wedstrijd toch bij. West Ham zakte in het seizoen 2011-2012 een laatste keer naar het Championship, de

NACHTELIJKE DEAL

Het mooiste moment blijft natuurlijk wanneer je wél tot bij de match raakt. De gezangen die van de tribunes af rollen, het gejuich bij een goal, de baas van de tribune die iedereen andermaal op gang trekt. Wanneer 60.000 supporters zich achter hun ploeg zetten, bestaat er geen mooier gevoel, zo weten wij.

Het verhaal van de Belgian Irons begon in 1996. Bezieler Guy Buelens was al langer fan

Foto: Dawud Marsh - @from_thestands

Britse tweede klasse. Om gelukkig snel weer te stijgen. De thuiswedstrijd toen tegen Millwall wilde niemand missen. Maar in Calais sloeg het noodlot toe. De bus viel in panne en kon niet meer verder. Teleurstelling alom. In het winkelcentrum naast de ferry-dienst bleek er een grote bowlingbaan te zijn. Met internet, de redding. 77 Belgische supporters verzamelden zich rond drie computers en zagen hun team zo toch winnen. Eendracht en euforie, ook al raakten de Belgian Irons niet tot in het stadion.

van de Londense traditieclub. Maar alleen gaan is maar alleen. Toenmalige zender VT4 bezat de Engelse uitzendrechten van het voetbal. Wat Guy in deze dagen voor internet op het idee bracht om contact op te nemen met de televisiezender en te vragen of er een pancarte kon verschijnen. Met daarop de tekst: "Wie wil er mee naar West Ham-Sheffield Wednesday?" Dat was immers de club waar Marc Degryse toen speelde. De tv-uitzending kwam pas rond middernacht op antenne. Maar Guy Buelens heeft geen oog dicht gedaan. Hij kreeg de

hele nacht door lang telefoon. Missie geslaagd. Met meer dan 40 onbekenden werd een eerste keer per bus naar Londen getrokken. Velen bleven hangen na dat avontuur, vriendschappen werden gesmeed. Eens een Hammer, altijd een Hammer, zo bleek bij velen. Eén keer werden er twee, dan vier, dan zes.... tot er bij haast alle thuismatches een bus vertrok. Tenminste, als die wedstrijd in het weekend werd afgewerkt. Tickets regelen, tickets fixen. Vroeger ging dat makkelijk. Dankzij een goed contact in de ticketing office. Met een doosje Belgische pralines kom je al ver in Engeland.

Tegenwoordig stopt de bus van de Belgian Irons langs een stamkroeg rond het nieuwe stadion, de Carpenters Arms. Een vaste staanplaats. De Londense supporters kunnen er niet naast kijken. Een op drie abonneehouders bij West Ham weet dat die Belgische bus hier tweewekelijks staat. Muziek en vlaggen, andermaal troosteloze arbeidershuisjes: het United-gevoel stroomt ook op deze plek door de aderen. Vaak is er nog wat tijd om de sfeer op te snuiven. Ons vaste ploegje gaat graag op wandel en heeft tien minuten verderop een heerlijke Britse pub gevonden. De Goldengrove: tien bieren van de tap, evenveel ciders, Guinness... Dat en een goede voetbalsfeer. Je voelt je even Londenaar, even thuis weg van huis. Dan is er de nerveuze long walk naar het stadion, dat midden in een open park ligt. Langs alle kanten stromen ze toe, de supporters. De massa wordt alsmaar groter. Je passeert het zwempaviljoen van de Olympische Spelen en de gekke constructie die een glijbaan heeft en zich al kronkelend boven het maaiveld uit torent. Wie wil kan die beklimmen en naar beneden zoeven. Voor ons hoeft die sensatie niet echt. Die ligt een honderdtal stappen verderop. In dat ronde stadion.

GEEN SUCCESSUPPORTERS

Het voetbalspektakel gaat met ups and downs. Successupporters zijn we nooit geweest. Degraderen met Paolo DiCanio, terug stijgen in Cardiff, het legendarische Wembley bezoeken, het troosteloze Millwall dus. De eeuwige vijand, de smerigste hooligans. Dimitri Payet die boven zichzelf uit steeg en de fraaiste vrije trappen binnen krulde. De Fransman kreeg een muzikale ode van de spionkop die ronkte en bleef

ronken. "We've got Payet..." Aankopen, miskopen. Sebastien Haller, nog zo'n Fransman. Die als targetspits helemaal mislukte en nu toch het mooie weer maakt als recordtransfer voor Ajax. Andy Carroll, the Big Man, de reus met zijn lange haren in een dotje (nu bij Newcastle) die met een omhaal één van de allermooiste goals ooit maakte in de Premier League. De nieuwe lieveling Jesse Lingard, die in Londen een tweede levenslijn krijgt en grijpt, na jaren bij Manchester United. Het is een komen en gaan, maar de liefde blijft. Er zijn Londense derby's gewonnen en verloren... Zolang we stadsrivaal Tottenham maar een hak kunnen zetten zijn we blij. Er is gebibberd voor degradatie, in 2020 nog. Er is gejuicht bij de heropstanding; ook nu weer, in 2021. Er werd gelachen om een jongetje van acht ook dat het Londense veld op liep als streeker. Applaus voor zoveel durf. Een echte Hammer, die kleine.

MISTER WEST HAM

Bij al die seizoenen zijn er twee constanten: de Belgian Irons én Mark Noble. Mister West Ham, The Skipper, nummer 16. Sinds 2004 verbonden aan onze club, meer dan 450 wedstrijden op de teller. Hij is lang niet meer zo snel als vroeger, wordt tegenwoordig minder vaak ingezet. Declan Rice is de nieuwe opkomende ster en neemt de aanvoerdersband vaak over. Maar Nobes heeft nog altijd spelinzicht. Leiderschap ook. Voor de 33-jarige Noble wilde West Ham graag de FA Cup winnen dit seizoen. Zoals het dat in 1980 tegen Arsenal deed. Of zoals de Intertoto tegen Metz in 1999. De laatste trofee in de prijzenkast. West Ham eindigde het seizoen toen vijfde, de hoogste positie sinds de start van de Premier League. Wat brengt dit seizoen nog? Hopelijk evenveel of zelfs meer. You never know. Geen beker evenwel, na verlies tegen Manchester United. Volgend jaar misschien?

LAATSTE KEER

Uitmatchen meemaken, duels tegen de kleine ploegen. Voor sommigen gaat de passie erg ver.

Jan Van der Cruyce is zo'n oldtimer met een groot hart voor de Hammers. Hij trekt al sinds '95 naar Londen. Eerst met een vriend. Met de wagen tot in Calais, dan te voet de ferry op, de bus naar de hoofdstad.

Slopende dagen en korte nachten. Later gestructureerd, als onderdeel en trekker van de Belgian Irons. Buiten Jan z'n vrouw is zijn hele gezin lid. Ook zijn zoon, die als jonge tiener fan was van Manchester United. Tot hij als 13-jarige een eerste keer mee mocht naar Londen. Sindsdien geldt er ook voor hem nog maar één United. En dat speelt in de hoofdstad. Jan blijft steevast aan de kar trekken. Ook wanneer het enthousiasme voor 'kleinere matches' niet altijd even groot is. In het voorjaar van 2020 kon er niet genoeg volk worden verzameld om een bus

kunnen naar hun geliefde Londen? Want niet alleen de coronacrisis, maar vooral ook de Brexit maakt dat erg moeilijk. Vanaf oktober dit jaar is er een reispas nodig om Engeland binnen te mogen. Een Europese identiteitskaart volstaat dan niet meer. Bakken bier of een zakje met broodjes moeten in Calais worden achtergelaten. Export van goederen buiten de EU is verboden. Is het dan nog wel de moeite? Raak je op één dag heen en weer? Zijn er lange controles aan de douane? Het is een vraag waar alle Belgische supportersclubs

Enkele Belgian Irons met, centraal, uw dienaar...

in te leggen voor de wedstrijd tegen Southampton. Jan regelde een minibusje voor 8 man en ging toch. Heerlijke wedstrijd, gewonnen door ons team. Een laatste keer juichen, een laatste keer sfeer. Twee weken later moest Engeland in lockdown en won corona het (tijdelijk) van onze passie.

DE TOEKOMST?

De vraag waar iedereen nu mee zit is natuurlijk: zullen de Belgian Irons terug

van Engelse ploegen mee zitten. Mogelijk moet er terug worden gegrepen naar de oertijden: zelf met de wagen op pad gaan of er een heel weekend van maken. Met overnachting in de hoofdstad. Que sera, sera. Whatever will be, will be... Eén zaak staat wél vast: de Belgian Irons laten West Ham nooit uit het hart. En nee, dan heb ik het niet over die mislukte keeper Joe Hart... Blij dat we dààr snel van verlost waren, zeg.

UP THE IRONS! WEST HAM EN HEAVY METAL

West Ham heeft met tv-presentator James Corden (The Late Late Show) en komiek Russell Brand enkele erg bekende Britse fans. Maar er is ook een onverwachte link tussen heavy metal en de Hammers. Meer bepaald: met de Londense hardrockpioniers Iron Maiden.

Hun stichter, bassist en bandleider Steve Harris (64) treedt al zijn hele carrière op in de clubkleuren van West Ham. Eerst met het claret and blue aan zijn polsbandjes en op zijn gitaarriem; en sinds 20 jaar prijkt ook het logo van zijn favoriete voetbalploeg op zijn basgitaar zelf. Overal waar Iron Maiden optreedt, van Indonesië over Japan tot Zuid-Amerika, gaat West Ham mee.

De fans van Iron Maiden scanderen vaak ook 'Up the Irons!', wat rechtstreeks verwijst naar de voetbalclub. En die link is er niet zomaar. Steve Harris groeide, net als de rest van de metalgroep, op in het oosten van Londen. Hij was gepassioneerd door voetbal, had een goeie rechterpoot en speelde zelf jarenlang bij de jeugdacademie van West Ham. Hij werd daardoor zelfs gescout om op zijn 16de een volgende stap te maken en op termijn bij de eerste ploeg te komen voetballen. Om professionele speler te worden, zeg maar. Harris had toen echter al meisjes, pinten, uitgaan en muziek ontdekt. Hij sloeg het aanbod na wikken en wegen af en koos voor een carrière in de rock en niet het voetbal.

Zijn liefde voor de Londense ploeg is evenwel nooit verdwenen. Meer zelfs: Iron Maiden heeft (nog steeds) een eigen voetbalteam, de *Maiden 11*. Als veteranenploeg wordt er tegen lokale clubs gespeeld, mét kleuren die verwijzen naar West Ham en met Steve Harris steevast in de spits. Eerst negentig minuten op het veld en dan 's avonds nog voluit gaan in een uitverkocht stadion: doe het hem maar na!

Er is intussen ook een (h)echte band gesmeed tussen Iron Maiden en West Ham. Zo kwam er eind 2019 een heuse nieuwe kledinglijn uit: Die With Your Boots On (naar een song van de groep). Je kan online een voetbaloutfit van Iron Maiden bestellen in de West Ham-kleuren. Of noem het een West Ham-outfit met het Iron Maiden-logo, zo je wil. Sokken, broekje, shirt. Met bijhorende muts ook, moest je het te koud krijgen in het stadion. Dat stadion waar West Ham speelt, of datgene waar Iron Maiden optreedt. De items zijn niet alleen online maar ook via de merchandise van Iron Maiden én in de fanshop van West Ham te vinden. Het toont bovenal aan dat het hart van Steve Harris duidelijk altijd voor zijn West Ham United zal blijven slaan.

ONZE KUST

DE STILSTAANDE FASE

ROBIN BECK

NICK CLAESKENS

ONZE KUST

DE STILSTAANDE FASE

De Belgische Kust: ze doet het hart van de gemiddelde Vlaming nog steeds sneller slaan. Corona of niet, van zo gauw het kwik de 15 graden lijkt te zullen overschrijden en Frank zijn zegen heeft gegeven, wordt de frigobox van stal gehaald en is geen file meer te lang. Dat is niet anders bij Catenaccio Magazine, dat op de eerste zomerse zondag van 2021 de E34 nam richting 't zeetje. Niet op zoek naar schelpen, een kleurtje of een roestige go-cart; wel naar de voetbalcultuur van de *gente di mare*...

KFC HEIST

Het is bijna 10 uur wanneer we aankomen op onze eerste bestemming, maar het is onverwacht rustig in Knokke-Heist. De mondaine badplaats bekommt misschien nog van het recente overlijden van burgemeester Leopold Lippens, die in de afgelopen decennia zijn Knokke op de kaart zette met een vreemde mix van aandoenlijke dorpsliefde, adellijke betutteling en knotsgekke uitspraken, maar afgelopen week zijn strijd met leukemie verloor. Voetbal is zeker niet het beste wat de gemeente te bieden heeft, maar met FC Knokke heeft het wel een club in de hoogste amateurklasse.

We trekken echter naar deelgemeente Heist, waar het plaatselijke KFC haar thuiswedstrijden afwerkt in het bijzondere Stadion De Taeye, op een (ferme) steenworp van het strand waar Fernand Goyvaerts als jonge snaak zijn fluwelen techniek nog verfijnde. Het eerste wat bezoekers te zien krijgen is een monument voor de Belgisch gestileerde Olympische vlam, op een achtergrond van blauwe zwembadtegels, zoals blijktbaar in de mode was in 1960. Een prachtige *grandstand* nodigt uit tot het zingen van een *good old chant*, en heeft een heuse spelerstunnel die uitloopt op een garagepoort en leidt naar een heel groot veld dat vandaag wat zompig aanvoelt. Er is maar één minpunt aan dit pareltje: wie de cornervlag aan de andere kant van het terrein wil zien vanop de tribune moet toch al eens goed kijken. Vervelend zo'n atletiekpistes rondom velden, zeker als ze in beton zijn gegoten.

Desondanks is Stadion De Taeye een populaire locatie. Niet enkel de plaatselijke groen-witte tweede provincialeer speelt hier, maar ook andere clubs zochten er in het verleden (tijdelijk) hun verblijf. Club Brugge passeerde in het verleden wel vaker om er de plaatselijke amateurs voor een dagje uit hun zomerreces te halen voor een oefenpot in De Taeye die steevast resulteerde in dubbele cijfers. In 2019-2020 speelden de beloften van blauw-zwart, dicht tegen hun trainingscentrum in deelgemeente Westkapelle, hier hun thuiswedstrijden. In 2015 kwamen zelfs de Rode Duivels er op stage. Of dat voor de kwaliteit van het speelveld was, of voor het verblijf in het poepsjieke Hotel La Réserve, is niet geweten.

KSC BLANKENBERGE

Een kwartiertje later staan we in het Jules Soetestadion in het centrum van Blankenberge. Het is voor de jonge voorzitter van fusieclub Sporting Club, Steve Van Hulle, al zo lang geleden dat hij dit vervallen pareltje nog bezocht heeft dat hij eventjes zelfs de toegangsdeur niet meer open krijgt. Maar eens dat toch gelukt is - na wat hevig trek-, duw- en snokwerk - overspoelt een golf van nostalgie niet alleen hem maar voorwaar alle gelukkige aanwezigen. Toen in 2013 de accommodatie te maken kreeg met betonrot, de kosten voor renovatie gewoon niet haalbaar bleken en Sporting Club gedwongen werd te verhuizen naar het nabijgelegen multifunctionele sportcomplex van Sport Vlaanderen, bleef de site verder onaangeroerd achter. Tijdens de zomermaanden gebruikt Farys het voetbalveld als een parking, maar verder weet geen mens voorlopig wat er zal gebeuren met het stadion. "Waar we nu spelen hebben we echt alles wat we nodig hebben; maar dit veld straalt écht voetbal uit. Supporters dicht tegen het veld én de kantine. Gelegen in een woonwijk, waar bij topmatches geen parkeerplekje meer te vinden was... Gouden tijden!"

Dat kan ook Steve's metgezel, Dany Rigole, beamen. Gezegend met een ferme bos haar en een aanstekelijke lach mijmert de gezellige man over zijn verleden bij de club. "Ik woon hierachter, in de Jules Soetelaan. Genoemd naar de eerste eigenaar van het stadion, wiens erfgenamen jarenlang de club hebben gerund. Ik ken dit stadion dan ook heel goed, maar eigenlijk ben ik van oorsprong van 't Sport!" Dany, een voormalige voetballer die in de jaren 70 nog zij aan zij stond met Morten Olsen als jong talent van Cercle Brugge, vertelt het hilarische verhaal van hoe hij ooit als kleine snotter zijn taak als ballenjongen zo goed wou uitvoeren dat hij pardoes achterwaarts in de waterbak van de steeple chase belandde. Dit gebeurde in het nabijgelegen stadion van Sporting Club, in het verleden de thuishaven van KSV Blankenberge (of 't Sport in de lokale volksmond). KSV was één van de oudste clubs van ons land, gezegend met stamnummer 44 (nog steeds de

matricule van de huidige fusieclub) en historisch gezien ook de ploeg van't stad. In de jaren 20 en 30 speelde de club zelfs een tijdje in tweede klasse. Die adelbrieven kon stadsrivaal en gebruiker van het Jules Soetestadion, Daring, niet voorleggen. "Wie in Blankenberge twee linkse voeten had, ging bij Daring spelen", lacht Steve plagend, "althans tot de komst van Dudal".

Eddy Dudal, dat is de lokale verzekeraar die het in de jaren 90 in zijn hoofd kreeg om van Daring Blankenberge een Belgische topclub te maken. Kosten noch moeite werden gespaard, Dennis Van Wijk en Cedimir Janevski passeerden als aanstormende trainers de revue, en zelfs het Gambiaanse toptalent Ebou Sillah werd rechtstreeks uit Afrika naar den Daring gehaald om hier zijn Europese loopbaan te starten. Gevolg: een razendsnelle opgang naar vierde nationale en een al even snelle financiële ondergang toen de flamboyante zakenman voortijdig het leven liet in 1999. De schuldenberg van een miljoen euro viel niet meer te beklimmen en ook Daring gaf de pijp aan Maarten; een fusie met 't Sport was het economisch logische gevolg. Aan zulke financiële avonturen zal Steve zich niet gauw wagen: "Sinds ik in 2019 voorzitter werd zijn we toch wel bezig aan een transformatie. Ikzelf hou me vooral bezig met de zakelijke kant van het bestuur en dat is broodnodig. Al te vaak wordt in voetbal enkel gedacht aan het sportieve plaatje, zonder degelijk stil te staan bij het economische. Voor iedere euro die er buitengaats, moet er ook minstens één terug binnenkomen. Door mijn ervaring in de zakenwereld en mijn netwerk probeer ik daar vooral mijn steentje bij te dragen. Het sportieve laat ik over aan mensen als Dany of voormalig topdoelman Brian Vandebussche die hier zijn loopbaan beëindigde en tegenwoordig mee het sportieve beleid voert." Dat lijkt alvast te werken, want met de jonge maar talentvolle kern slaagde Blankenberge er dit seizoen in om als laatste provinciale club over te blijven in de Beker van België. Het schakelde daarvoor Racing Gent én KSK Ronse (buitenshuis) uit, om vervolgens eervol ten onder te gaan op het veld van profclub Seraing. Wordt ongetwijfeld vervolgd, na de Corona.

KSK WENDUINE

Kleine maar bijzonder fijne tussenstop in Wenduine, deelgemeente van De Haan. Sinds 1945 ligt hier, enigszins zonevreemd, de prachtige thuishaven van de plaatselijke provincialer. Bijna kwam er enkele jaren geleden een einde aan dat sprookje, toen het Vlaamse Agentschap Maritieme Dienstverlening en Kust besloten had dat de hele site best kon worden getransformeerd tot zuiver natuurgebied... Maar de gemeente bemiddelde en redde zo de wonderbaarlijke Kerremelkpit, waar de gigantische staantribunes bestaan uit natuurlijke duinen. Terwijl we de duinen beklimmen, heeft een bejaard koppel zich al genesteld op de eretribune, bestaande uit een houten bank met zicht op gras en zee. *Football Romantica* in haar zuiverste vorm...

VG OOSTENDE

Op weg naar onze volgende afspraak passeren we AZ Damiaan, het ziekenhuis van Oostende dat met de uitbreiding van één van haar medische vleugels in 2001 ervoor zorgde dat het Armenonville stadion, sinds 1922 de thuishaven van VG Oostende, moest wijken. 'VG' verwees naar het Van Neste Genootschap, vernoemd naar August Van Neste, stichter van het lokale Willemfonds en enkele stadsscholen. Het was de oudste club van Oostende, opgericht in 1908 en fiere drager van het stamnummer 31. Stadsrivaal AS kwam enkele jaren later op het toneel. VG, dat was onder meer de club waar wijlen Wilfried Puis, de fenomenale linksbuiten, zijn eerste stappen zette als volwassen voetballer. Vier jaar na zijn vertrek naar Anderlecht won de Puzze de Gouden Schoen; een prestatie die al even uitbundig werd gevierd aan de kust als in de Belgische hoofdstad. Maar de VG was vooral ook een volksclub pur sang, die in de jaren 70 de tweede klasse wist te bereiken en daar legendarische duels afspelde tegen stadsrivaal AS. De *Vegisten* tegen de *Asisten*, zoals ze hier in Oostende zeggen, dat was folklore van de bovenste plank. In 1981 kwam er een einde aan het sprookje, wanneer beide clubs fuseerden en onder het stamnummer van VG Oostende een nieuwe club werd gesticht: KV, momenteel strijdend voor een plek in POI.

"*Vegisten* en *Asisten* samen, dat kan toch niet!" We zijn nog niet uit de auto gestapt of de discussies bij onze gastheren zijn al gestart. Via Kristof Naessens, beschermer van de VG-historie en auteur van het prachtige boek "De Roodgele Geschiedenis van Stamnummer 31", hebben we een afspraak geregeld op het Mispelplein, tot in 2013 de laatste thuishaven van VG, dat in 1982 uit haar assen verrees en heropstartte in 4de Provinciale. Kristof heeft twee trouwe medewerkers en supporters uit het verleden naar hier

gehaald, Dirk en Marijke, die jarenlang voor VG geleefd en geademd hebben. Het doet hen duidelijk nog eens goed om over hun roodgele liefde te kunnen mijmeren. We zijn vertrokken voor een klein uur oneliners en nostalgische verhalen.

Het succes van een voetbalclub is, zeker in moderne tijden, afhankelijk van haar al dan niet deugdelijk bestuur. En dat was in Oostende niet anders. "Franky Tavernier en Jean-Claude Vanbiervliet, dat waren nog eens voorzitters!", weten de Vegisten alsof het gisteren was. Verhalen over blote venten (en vrouwen) op de toog na de donderdagtraining, de pakken Groene Michel van de voorzitter als er gebabbeld moest worden of die keer dat alle jeugdspelers werden getraakteerd op een weekendje Euro Disney passeren de revue. De VG, dat was de ploeg van het volk; in Armenonville, tijdens haar drie jaar in het Albertpark na de fusie, en evenzeer hier op Mispelplein waar bouwontwikkelaar ION blijkbaar grootste plannen heeft, maar de infrastructuur al bijna 8 jaar staat te verkommeren. En toch kwam ook aan deze club, die nochtans in 2005 terug de nationale reeksen bereikte, een einde. Toen in 2009 voorzitter Vanbiervliet overleed werd hij immers opgevolgd door een opkomend politiek talent. "Wat John Crombez hier kwam doen als voorzitter weet ik nog altijd niet. Stemmen halen waarschijnlijk, want van voetbal kende hij niet veel. De socialisten hebben mee gezorgd voor het einde van een stukje Oostendse geschiedenis!" Vier jaar later kwam er, in volle competitie, een einde aan VG 2.0...

We moeten verder gaan voor de avondschemering ons inhaalt. "Niet vergeten hé mannen. Er zijn maar twee echte ploegen in Oostende: de VG en de reserves van de VG!"; lacht Dirk. Maar zijn grapje kan toch niet volledig de frustraties over hoe de *Vegisten* hun club verloren verbergen. Meer dan begrijpelijk.

FC BEAUFORT

Laatste halte: het hinterland van badstad Middelkerke, waar in de deelgemeentes Westende en Slijpe recent flink wat bekokstoofd werd aangaande een nieuwe fusieclub. En die zal er uiteindelijk ook komen: SK Spermalie en DAVO Westende, twee clubs met een toch wel rustieke thuishaven, gaan trouwen! Niet dat we warm worden van fusieclubs, maar dit project ken toch een veelbelovende start. In plaats van te kiezen voor een monsterlijke naam, bestaande uit zeven adjectieven en evenveel plaatsnamen, werd gekozen voor het heel toepasselijke FC Beaufort. Wij wensen hen alvast alle wind in de zeilen!

FILIP JANSSENS

BOEKEN TOE

“PLAVI, VOETBALMANIA OP DE BALKAN”

Pieterjan Geneugelijk, 144 blz.

Wie “voetbal in de Balkan” hoort, denkt al gauw aan *The Eternal Derby*, de clash tussen Partizan en Rode Ster, de clasico van Belgrado. En dat is, op zich, niet verkeerd natuurlijk. Wel mis je héél wat als je denkt dat het verhaal daarmee àf is. Want op slechts een boogscheut daarvandaan, en tegelijk om diverse redenen ook lichtjaren ervan verwijderd, ligt Sarajevo - en die hebben zo hun geheel eigen clasico... de ‘Sarajevski Derbi’. En wie er ooit geweest is, die weet het: die wedstrijd moet voor geen enkele andere onderdoen.

FK Željezničar, een voetbalclub uit Sarajevo, van oudsher de arbeidersclub der spoorwegwerkers daar, is al herhaaldelijk uit de as herrezen. Eenmaal zelfs letterlijk; nadat het stadion was verwoest tijdens de laatste Balkanoorlog. Pieterjan Geneugelijk reist in “PLAVI...” (wat blauw betekent, de hoofdkleur van die club met de onuitspreekbare naam) door de Balkan, en maakt van FK Željezničar, waar hij als een blok voor valt, de leidraad in zijn boek. De meeste reizen hebben onverwachte wendingen, want als de schrijver één ding heeft ondervonden is dat op de Balkan niets gaat zoals gepland. In Bosnië-Herzegovina komt hij het vaakst terug. Het is de gastvrijheid, de vrijgevigheid, het leven bij de dag, de getekende gezichten, de

verhalen, het eten en drinken en de variatie in landschappen en cultuur. Het is de eigenaardigheid van het land. Het mysterieuze, het ongrijpbare en het onbegrip. Het zijn de oosterse invloeden op een westers continent...

En niet alleen zijn te boek gestelde wedervaren hier, maar ook zijn oprechte liefde die zich gaandeweg ontwikkelt voor *Zeljo*, klinken zeer authentiek. Als voetballiefhebber pur sang blijkt Pieterjan bijzonder gevoelig voor de passie en saamhorigheid waarmee de Manijaci, de harde kern der Zeljo-supporters, hun club als een hechte familie beleven én verpersoonlijken - en zo hoort het ook. Reizen is altijd wat springen in het diepe, maar slechts hoogst zelden hou je er geen mooi verhaal aan over... En in het geval van Geneugelijk mag je gerust speken van een levensveranderende gebeurtenis. Een toevallige ontmoeting leidt tot een hechte vriendschap; en die hechte vriendschap leidt tot een liefde voor het leven. Neen, niet in de vorm van een bevallige echtgenote - die had Pieterjan op reis immers al bij zich - maar die enige échte, onverwijderbare pijl door het hart: de roep, de naam, de kleuren... ‘de’ voetbalclub.

En wat volgt is een heerlijke opeenstapeling van emoties en gebeurtenissen zoals alleen echte voetbalfans die zullen herkennen. Uiten thuiswedstrijden worden, samen met de Manijaci, bezocht. Wedstrijden worden op het laatste nippertje verzet. De ene keer krijgt Pieterjan het bijna aan de stok met de spelersvrouwen van FK Velez Mostar; de ander keer staat hij fier met de kampioensbeker van 'zijn' club in de hand. Hij laat clublegendes als Hadis Zubanovic, de enige doelpuntenmaker in de eerste naoorlogse kampioenswedstrijd, en Edin Hrapovic, één der oudste capo's van de Manijaci ultras aan het woord. In een leuke, fris aandoende *no nonsense* stijl beschrijft hij niet alleen hoe hij en FK Zeljo naar elkaar toegroeien: hij schetst ook een knap en vrij gedetailleerd beeld van hoe het clubvoetbal in Bosnië-Herzegovina en, bij uitbreiding, in gans het voormalige Joegoslavië ervoor staat. En niet te vergeten: hij beschrijft die uithoek van de Balkan, toch vrij ondoorgroendelijk voor volstrekte

buitenstaanders, op zeer accurate én glasheldere wijze. Wat van "PLAVI..." niet alleen een aangenaam maar ook leerzaam boek maakt.

Eerder verscheen van Pieterjan Geneugelijk ook al "De Republiek Wordt Uitgeroepen"; het relaas van een jaar lang op zoek gaan naar 'het ware gezicht' van de voetbalclub FC Dordrecht. Van *het Dordtse minuutje* tot aan de roep om de republiek. Van de perstribune tot verplichte combi's. Van het Cambuur Stadion naar de Heikant en weer terug...

Pieterjan is te volgen, en zijn boeken zijn te bestellen, op www.depubliekswissel.com.

Vergeet ook niet in Catenaccio #4 te duiken voor het hoogstpersoonlijke relaas van het bezoek aan de 'Sarajevski Derbi' door onze redactie! Nog niet in je collectie? Nog steeds te bestellen op catenaccio-magazine.com!

A man with a beard and blue eyes is the central figure, wearing a black beanie with a white diamond logo, a white and black striped scarf, a grey t-shirt, and a dark olive green parka. He stands in a snowy outdoor area with a metal frame structure behind him and buildings in the background. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

**AKS ZŁY: WAAR HET KWADE MET
DE BESTE BEDOELINGEN OVERWINT**

BORN TO BE BAD

 ROBIN BECK

 MICHAŁ MATRASZEK, JULIA SZABLOWSKA, PIOTR MANISZEWSKI

AKS ZŁY: WAAR HET KWADE MET DE BESTE BEDOELINGEN OVERWINT

BORN TO BE BAD

In de Poolse hoofdstad Warschau regeert, net als in de rest van Europa, Koning Voetbal. Maar daar waar zijn rijk lange tijd glanzend en succesvol was - u weet wel, in die niet-moderne voetbaltijden - wordt het nu al jarenlang geteisterd door spanningen die een reflectie zijn van de problemen in de Poolse samenleving. Hooliganisme, racisme, homofobie, genderongelijkheid, politieke machtsspelletjes: het zijn de normaalste zaken van de wereld geworden in één van grootste, wellicht belangrijkste Oost-Europese landen binnen de EU, en ze tieren welig binnen de imposante, fanatieke en vaak ook dreigende Poolse spionkoppen. Om de onderhuidse problematieken te counteren besloten enkele dappere liefhebbers van het spelletje een tegenbeweging te starten, vol liefde en passie, voor iedereen met goede bedoelingen. Ze doopten zichzelf op ironische wijze ZŁY, vrij vertaald: "het kwade". Of waarom het 'kwade' soms het 'goede' moet overwinnen...

"Meer dan een club", het is een vaak holle slogan die ik bij vele verenigingen van de muur af zou willen kloppen. Sporadisch de media halen met één of andere liefdadigheidsactie die met moeite de van de pot gerukte *bad governance* van het bestuur, de megalomane lonen van de spelers of zelfs de politieke agenda's van clubleiders kan verdoezelen: het maakt je club geen bal meer waard dan die van een ander. Maar wat ze doen bij AKS ZŁY: dat is *next-level*, opvallend *out-of-the-box* denkend. Met een uitgekiende mediastrategie, een flitsende en ronduit coole *branding*, en het inzetten op de lokale cultuurscene is ZŁY erin geslaagd om niet alleen een voetbalclub maar een heuse sociale beweging op gang te zetten. Een soort van Batman voor de voetbalsport zeg maar, zonder echter het competitieve spelletje uit het oog te verliezen. "Of we ambitie hebben? Ik ben en blijf een echte winnaar, maar dat mag nooit ten koste gaan van onze normen en waarden". Gesprek met Karolina Szumska, opperslechterik met een voetbalmissie.

MET DE PAPLEPEL

Karolina moet lachen wanneer ik haar vraag of ze een verleden had met voetbal voor haar intrede bij AKS ZŁY. Ze betrapt me meteen op mijn eerste stereotypering van de dag. Karolina, een jonge stijlvolle vrouw, lijkt in mijn gedachten namelijk helemaal niet op een fanatieke Poolse voetbalfan. Gewelddadige kale mannen die bij vriestemperaturen hun bierpens etaleren om indruk te maken op rivaliserende *firms*, halvegare gekken met stokken en messen bewapend, luidruchtige sfeermakers met prachtige *tifo's* en *pyro's*: die zeker wél... Maar 'normale', modieuze dertigers? "Vergeet niet dat ook hier de meeste mensen gewoon naar het stadion gaan om hun favoriete club aan te moedigen. Iedereen weet in Polen dat je als normale supporter niks te zoeken hebt bij de extremistische hooligangroeperingen; maar het zijn net die groepen die natuurlijk met de meeste aandacht gaan lopen."

“En ja hoor; ik ben bezeten door voetbal, al van kinds af aan! Mijn grootvader was bestuurslid bij de club uit mijn geboortedorp, Piast Nowa Ruda. Bijna dagelijks speelde ik op de club en leerde ik bij over voetbal. Het werd me eigenlijk met de paplepel bijgebracht. Toen ik verhuisde naar Wroclaw nam ik mijn passie voor voetbal mee en ging ik supporteren voor het lokale Slask; een best grote naam in het Poolse voetbal, en met een stevige fanbase.” Het is opvallend hoe Karolina toch in de eerste plaats haar liefde voor het spel en de passie van de echte supporter blijft koesteren. “Denk nu niet dat alles kommer en kwel is op de tribunes! Ik ga nog steeds met veel plezier kijken naar Slask en jaar na jaar wordt ook alles veiliger. Hooligans hebben steeds minder vrij spel.”

Naast voetbal speelde ook muziek een belangrijke rol in het leven van Karolina. “Ik liet geen kans onbenut om als kind te zingen, op alle mogelijke wedstrijden”, lacht ze. “Ik ben muzikale journalistiek beginnen studeren en belandde uiteindelijk in de hardcore rockscene als medewerker en tourmanager van verschillende bands. Ik studeerde af met een thesis over de hardcore scene in New York tijdens de jaren 80. Muziek heeft nog steeds een belangrijke rol in mijn leven, en ik probeer mijn tijd netjes te verdelen tussen die twee passies.”

HOOGVERRAAD

Hoe belandt een hardcore rockster in de voetbalwereld van de Poolse hoofdstad? Dat blijft natuurlijk de hamvraag. “Toen ik naar Warschau verhuisde, begon ik wedstrijden van Polonia Warszawa te volgen”, verklaart Karolina. Polonia is de oudste club van de stad, maar moet inzake palmares de duimen leggen voor recordkampioen Legia. De rivaliteit tussen beide is bijzonder groot, des te meer omdat er ook een politieke kant is aan het verhaal. Poloniafans verwijten Legia te zijn bevoordeeld door het communistische regime destijds, terwijl zij 40(!) jaar lang moesten overleven in de donkere krotten van de lagere divisies; gestript van hun eigenheid (zelfs de naam en de kleuren werden onder druk veranderd) en van vele lokale spelers. Tot op de dag van vandaag bestempelen de Poloniafans die van Legia dan ook als dieven; vanwege de vele talenten die de club ooit had rondlopen,

maar door het regime werden opgevorderd voor ‘hun’ Legiateam destijds. Een ongelijke strijd, waaraan de groen-witte-rode rivaal nog dagelijks herinnerd wordt met anticommunistische slogans en ander uiterlijk vertoon.

“Ik had vele vrienden bij Polonia, in de tribunes maar ook op het veld, maar steeds vaker frustreerde me het feit dat de sport niet altijd op de eerste plaats kwam. De politieke geladenheid, het hooliganisme, de instandhouding van ongelijkheden, het machogedrag van vele mannelijke fans, de zakelijke belangen van clubleiders: allemaal dingen die niets met sport te maken hebben, maar die wel de tribunes en de club gegijzeld hielden. Wanneer we dan na de wedstrijden de binnenstad introkken en urenlang met vrienden discussieerden in *Bar Offside* over die kwestie, rijpte stilaan het idee van een alternatieve benadering - gericht op verdraagzaamheid, inclusie en vooral: op voetbalvreugde in plaats van haat!” Opvallend: die discussies en dat gevoel leefden niet enkel bij aanhangers van Polonia, maar evenzeer bij fans van de grote rivaal Legia. Want hoezeer harde kernen de haatdragende rivaliteit ook willen instandhouden: op het einde van de dag leven de normale voetbalfans, de overgrote meerderheid, nog steeds in dezelfde stad met dezelfde problemen. En met aldus vereende krachten broedde deze gloednieuwe groep op een plan voor een *voetbalclub 2.0*; los van historisch achterhaalde concepten, waarden en normen die toch alleen maar leken te resulteren in wrok en rancune. “Sinds we ZŁY hebben opgericht, mag ik niet meer binnen op Polonia”, zegt Karolina op een verbazend rustige manier, terwijl ze me uitlegt hoe voor de harde kern van Polonia de samenwerking met Legia-aanhangers een soort van hoogverraad uitmaakt. “Maar dat is vooral een gemis voor hen”, concludeert ze uitdagend. Een opperslechterik is niet zo snel van stuk gebracht...

THE GODFATHER

“Kris Gorniak is voor mij de peetvader van AKS ZŁY. Urenlang vertelde hij ons over zijn avonturen doorheen Europa, waar hij op bezoek ging bij en leerde van clubs met een alternatieve aanpak, die eens verschil probeerden te maken op sociaal vlak. Clubs die de voetbalwereld mooier wilden maken,

inclusiever, beter. Kris had de droom om dat ook in Polen te doen". Gorniak probeerde zijn intenties zachtjesaan te implementeren bij bestaande clubs en verenigingen, maar stootte telkens weer op conservatieve muren en gesloten blijvende deuren, wegens geen baat bij of zin in verandering. "Op een ochtend belde hij me op en zei hij: Karolina, vandaag is de dag! We starten onze eigen club, *from scratch!*" Zijn enthousiasme werkte aanstekelijk. 15 stichters besloten hun droom te concretiseren. Aanhangers

betekenis van *kwaadaardig; 'evil'...* Dat levert soms hilarische toestanden op, wanneer ik Poolse artikels door Google Translate jaag. "*Het slechte team boekte vandaag een prachtige overwinning*" of "*Zak eens af naar het kwaadaardige stadion!*" zijn daar mooie voorbeelden van. Maar iedere inwoner van Warschau kent ook de positieve connotatie van ZŁY, met name de heldhaftige vigilante uit een wereldberoemde novelle van de Pools-Amerikaanse schrijver Leopold Tyrmand.

van Legia én Polonia, liefhebbers van de stad Warschau en vooral: van een verdraagzame samenleving, verzamelden zich met slechts één doel: de Poolse voetbalwereld tonen dat het ook anders kan.

Enter AKS ZŁY, ofte Alternatywny Klub Sportowy ZŁY. Men hoeft geen kenner van de Poolse taal te zijn om de adjectieven te ontcijferen, maar wat met die ZŁY? ZŁY betekent, letterlijk, "slecht"; niet zoals *incapabel* of *onvolmaakt*, maar in de

Tyrmand werd gecensureerd door het regime, net na WOII, omwille van zijn kritiek op het gebrek aan beschaving, op de culturele en economische achterstand van de Poolse staat. Met zijn boek "ZŁY", in het Nederlands vertaald als "*De Man met de Witte Ogen*", bekritiseerde hij onderhuids dat regime op een toegankelijke manier. Het hoofdpersonage "ZŁY" oftewel "Slechterik" voert een eenzame strijd tegen de misdaadwereld van het naoorlogse Warschau; een soort van Poolse Batman dus, ten voordele van het geteisterde volk. En bij

AKS ZŁY voeren ze die strijd voor iédere Poolse burger die houdt van voetbal. Hoewel ze door tegenstanders soms worden afgeschilderd als linkse rakkers, lees ik in verschillende artikels telkens hetzelfde statement: “Wij doen dit voor de voetbalsport en hebben geen politieke intenties!” Dat maakte het verhaal toch ook weer dat tikkeltje mooier voor eenieder. Want, op de keeper beschouwd: de politieke visies en beïnvloedingen binnen clubs, in Polen doorgaans (rechts dan wel

zouden iets uit de grond stampen; iets compleets nieuws, een alternatief voor de in conservatieve ideeën vastgeroeste Poolse voetbalwereld.” Dat alternatief uit zich in tal van waarden die de club hoog in het vaandel draagt. Eén van de belangrijkste waarden is heel simpel: *gelijkheid*. Wie van voetbal houdt en het licht in de ogen gunt van iedereen is welkom bij de club, zowel op als naast het veld. Die gelijkheid speelt een belangrijke rol voor Karolina, die zich in het bijzonder fier toont over de

links) extremistisch getint, gewoon proberen te vervangen door die van jezelf, dat zou ook niet meteen zoden aan de dijk brengen...

DE KRACHT VAN ONERVARENHEID

“In het begin wisten we echt niet wat ons te wachten stond. Sommigen van ons waren niet eens voetbalfans, laat staan dat ze wisten hoe ze een club moesten runnen. Maar we zweefden op onze wolk van enthousiasme verder. We moesten en

verwezenlijkingen van de club op het gebied van vrouwenvoetbal. “We zetten onze vrouwenteams, niet enkel in het voetbal maar ook in het basketbal, op hetzelfde schavot als de mannen. Ons vrouwenelftal, waarbij ook veel speelsters zitten met een andere geaardheid (nog steeds een groot taboe in Polen, nvdr), doet het uitstekend en promoveerde in 2019 naar het vierde niveau, in dezelfde week dat ook ons mannenelftal de promotie binnenhaalde! Maar voor mij is het niet enkel belangrijk om op het veld die

gelijkheid te hebben, maar in alle geledingen van de club en deze sport: in het bestuur, bij de supporters op de tribune, in de media, in de tv-studio's, overal. Daarom zet onze club zich ook in voor het internationale project *Step Up Equality*, waarbij het het doel is om vrouwen, net zoals in de rest van onze samenleving, een belangrijkere en op termijn evenwaardige rol te geven in de sportwereld." Dat klinkt bijzonder logisch, maar blijkt allerm minst een evidentie – en dit niet alleen in Polen (ook in ons Belgenland, lieve lezer, hebben voetballende meisjes nog steeds niet overal een eigen meisjesteam, laat staan een eigen jeugdcompetitie binnen handbereik, en komen ze regelmatig, veelal noodgedwongen, reeds vanaf hun 15 jaar in een eerste elftal terecht!). Die mentale maar evenzeer soms fysieke barrières tracht AKS ZŁY ook weg te werken in een ander internationaal project, genaamd *Girlz*: "We werken aan een model waarbij we jeugdacademies voor jonge meisjes en tieners op poten te zetten, met een bijzondere focus op andere culturen waar vrouwensport nog steeds wordt gestigmatiseerd. Ik hoef je niet te vertellen hoe nauw aan het hart zulke projecten me liggen!"

Maar eenvoudig is dat allemaal niet in voetballand Polen waar bondsvoorzitter Zbigniew Boniek, als voormalige ster van Juventus toch een soort van halfgod, in 2017 nog tweekende dat "*de input van vrouwen in het voetbal, zonder overdrijven, volkomen nutteloos is*". Maar stilaan begint de oppositie tegen de club - al zal die er altijd wel zijn - steeds minder luid te klinken. "We zijn nu al in ons zesde jaar en het gebeurt nog heel zelden dat we te maken hebben met tegenwerking. In het begin gebeurde het wel eens dat we kwetsende verwijten kregen, of dat mensen onze infrastructuur bekladden met slogans. Dat was vooral omdat we ook inzetten op de integratie van migranten in onze teams." Ook dat is namelijk één van die gelijkheidsbeginsels waar ZŁY zich achter schaaft. Karolina vertelt vol passie over de gestimuleerde integratie van jonge, soms alleenstaande vluchtelingen door het aanbieden van gratis voetballessen, zwemlessen en *martial arts*. Door hen mee op te nemen in de activiteiten van de club komen ze in contact met de burgers van Warschau, en leren ze zo de stad én de mensen snel beter kennen.

Samen voetbal spelen of naar voetbal kijken: het is nog steeds één van de meest verbindende activiteiten die een samenleving te bieden heeft. "Het is prachtig om te zien hoe mensen en clubs simpelweg na een tijdje ontgooien wanneer ze merken dat we goede intenties hebben. Bij thuiswedstrijden hebben we een heel gevarieerd publiek met jonge gezinnen, heel veel vrouwen, maar evenzeer *casuals* en 'echte' voetbalsupporters. Wanneer we buitenshuis spelen, zien de tegenstanders ons heel graag komen. We organiseren meestal busreizen voor verre verplaatsingen, en we dagen steevast op met een honderdtal supporters. Dat is goed voor de sfeer en voor de lokale kassa; en door ons verbod op enige vorm van agressie hoeven ze ook nooit schrik te hebben voor vandalisme. Het gebeurt bijna wekelijks dat we de supporters van tegenstanders aanspreken, hen verwelkomen en hen uitnodigen om eens een keer te komen kijken naar ZŁY, waar iedereen altijd welkom is. En dat werkt!"

GEEN GEITENWOLLEN SOKKEN

Wat ik, uw verslaggever, persoonlijk op prijs stel aan AKS ZŁY: het is geen *geitenwollensokkenclub* (scrabbelaars, schrijf het op!). U begrijpt me wel: van die projecten waar iedere andersdenkende, grofgebekte of conservatievere mens in een hoekje wordt geplaatst en met de vinger wordt gewezen. Integendeel, *it looks cool to be ZŁY*. Het logo, de *branding*, de variëteit, het is een soort van subcultuur aan het worden in het hippe Warschau. Ook de locatie van de club is daarbij van belang. De 'Don Pedro Arena', vernoemd naar een lokale cartoonfiguur die in de beginmaanden gold als officiële logo, ligt in het midden van de volkswijk Praga, een soort van Brooklyn aan de Vistula. Jarenlang verwaarloosd en verpauperd, is het in het afgelopen decennium de hotspot geworden van de culturele klasse; gevoed door trendy bars, bruine kroegen en sjofele bohemiens. Maar in de kern blijft het de wijk van de arbeidersklasse, van arme gezinnen, van mensen die nood hebben aan ondersteuning en verbinding. "Praga is een geweldige zegen voor ons; maar er is één probleem: de huurprijzen van ons terrein! Tijdens de coronacrisis weigerde de stad ons korting te geven, ondanks het feit dat we niet langer publiek mochten toelaten op

UEFA GRASSROOTS AWARDS

In 2010 riep de UEFA een nieuw concept in het leven: de *UEFA Grassroots Week*. Tijdens deze week worden zogenaamde '*grassroots clubs*' in de kijker gezet; kleine clubs die geen professionele werking hebben, maar wel enorm belangrijk zijn voor de voetbalbeleving van zowel kinderen als volwassenen. Het zijn tenslotte net die clubs die het gros van de voetbalwereld uitmaken, terwijl enkel de *crème de la crème* aan bod komt in de media. Maar wat zou dat romige neusje van de zalm zijn zonder die *grassroots clubs*?

Dat beseft sinds kort dus ook de UEFA, in het verleden nochtans mededader in het systematisch uitmoorden van amateurvoetbal. Volgens de Europese voetbalbond is voetbal er voor iedereen; los van talent, fysieke beperkingen, geloof, geaardheid, kleur of eender welk element dat ons (en gelukkig maar) onderscheidt van een ander. Geef hen eens ongelijk.

Die these wordt sinds 2016 ook kracht bijgezet door de Sloveense UEFA-voorzitter Ceferin, die - in tegenstelling tot zijn voorgangers - de mooie woorden inzake *Grassroots clubs*, *vrouwenvoetbal*, *good governance* en *financial fairplay* wél lijkt te willen uitvoeren.

Jaarlijks worden er in september vijf Grassroots Awards uitgereikt:

- beste leider;
- beste project;
- beste club;
- beste initiatief voor andersvaliden;
- beste professionele club.

Ook Belgische projecten werden al in de bloemetjes gezet. In 2015 pakte het KBVB-project "Dribbelvoetbal" zilver. In 2016 ging de prijs van Best Grassroots Club naar RWDM Girls voor hun multiculturele aanpak; en in 2018 pakte City Pirates uit Antwerpen zilver in dezelfde categorie.

onze wedstrijden. Gelukkig hebben we trouwe sponsors en medewerkers die onze kosten blijven dekken, zodat onze teams kunnen blijven voetballen. Einde maart beginnen de competities opnieuw; maar er wordt nog steeds geen publiek toegelaten, dus op inkomsten langs die weg kunnen we nog niet rekenen..."

Voor clubs als Zly zijn het inderdaad barre tijden. Meer dan 200 vrijwilligers zetten zich volkomen belangeloos in voor de werking én financiering van de club. Dat doen ze niet alleen op en naast het veld, maar ook in de straten van Warschau, waar mensen worden uitgenodigd om eens langs te komen of deel te nemen aan activiteiten die losstaan van de voetbalsport. Tal van muzikanten, beeldende kunstenaars, fotografen, schrijvers, toneelspelers, cineasten enzovoort ondersteunen actief de beweging en organiseren ten voordele van Zly filmvertoningen, concerten en exposities. Zelfs de toegangstickets, nochtans gratis, en de eventposters zijn kunstwerken op zich en werden al gauw verzamelobjecten.

Toch is er één regel bij AKS ZŁY, die me persoonlijk heel zwaar zou vallen: bij thuiswedstrijden is het verboden om te vloeken of de tegenstander/scheidsrechter te intimideren. Voor en na de match worden de tegenstanders zelfs bedankt voor hun spelvreugde. Karolina moet uitbundig lachen: "Ik vind dat ook een hele lastige regel! Ik kan echt niet tegen mijn verlies en dus af en toe moeten mijn collega-bestuurders me ook eens op de vingers tikken. Het is niet zo dat we mensen uitsluiten of dergelijke. We proberen gewoonweg de supporters persoonlijk aan te spreken bij hun eerste intrede in het stadion om hen heel kort uit te leggen dat agressiviteit niet op prijs wordt gesteld; in geen enkele vorm. Als er tijdens de match dan toch eens gezondigd wordt, spreken we die mensen er gewoon kort op aan. Meestal is een schouderklopje genoeg om de situatie op te lossen. Weet je: het is allemaal een kwestie van gewoonte. Na verloop van tijd besef je dat het normaal is om, zoals in de rest van het leven, geen agressie te vertonen. Het is belangrijk om dat ook aan onze kinderen mee te geven die in grote getale komen kijken naar onze wedstrijden, en daar dus het goede voorbeeld moeten meekrijgen. Gemiddeld komen er zo'n 400 à

500 mensen naar de wedstrijden kijken en dat aantal groeit. Bij absolute topwedstrijden of speciale gelegenheden spreken we zelfs over meer dan 1.000 toeschouwers!"

LEVE DE SLECHTERIK!

Ook al ontkent een ware vigilante het steevast, iedere held heeft af en toe nood aan erkenning. En die kreeg AKS ZŁY in 2019 toen het de *UEFA Grassroots Award* werd toebedeeld; een bijzonder eervolle bekroning voor maanden en jaren van hard labeur in functie van het grotere goed. Karolina legt uit: "Het was een complete verrassing voor ons. Een zestal maanden voor de uitreiking hadden we wel een mail gekregen van de Poolse Voetbalbond dat ze ons genomineerd hadden voor de award, maar niemand had daar nadien nog bij stilgestaan. We waren te hard aan het werken aan onze projecten om het op te volgen. En plots kregen we telefoon; dat we waren verkozen als laureaat uit maar liefst 30 andere kandidaten! Het moeilijkste was om onze euforie niet te veel te tonen, want we moesten natuurlijk wachten tot de officiële uitreiking om het bekend te maken. Samen met mijn collega Rafal Lipski ben ik holderdebolder naar het Zwitserse Nyon gevlogen. Het was een prachtige ervaring, vooral ook omdat UEFA-voorzitter Aleksander Ceferin oprecht veel interesse toonde in onze projecten. Hij zet heel hard in op de ondersteuning van grassroots clubs en weet dus waarover hij spreekt." De glimlach op het gezicht van Karolina vanachter haar computerscherm spreekt boekdelen. De trots van de *slechterik*, verpersoonlijkt door één van haar discipelen.

En is AKS ZŁY nu ook sant in eigen land? "We kregen flink wat lokale aandacht en felicitaties, en dat deed uiteraard deugd! Bondsvoorzitter Boniek feliciteerde ons, ondanks zijn misplaatste commentaar van enkele jaren geleden. Ook de burgemeester van Warschau, Rafal Trzaskowski, deelde felicitaties uit, en misschien nog de grootste verrassing van iedereen was de steunbetuiging van Dariusz Mioduski, voorzitter en eigenaar van Legia Warschau. Voor ons was het echter vooral een overwinning van ons allemaal, van al onze medewerkers én van alle mensen voor wie we het dagdagelijks doen. We hebben een

grote maar intieme viering gedaan in ons stadion. Dat was voor mij de grootste vreugde; groter dan alle complimenten en publieke aandacht.”

Tot slot, de vraag van één miljoen: wat brengt de toekomst? “We zijn verre van klaar natuurlijk!”, weet Karolina. “We zijn nu heel druk bezig met het opstarten van onze eigen jeugdacademie, die gaat enorm belangrijk zijn om onze normen en waarden al van in de jonge jaren te kunnen

discussiëren! Bij AKS ZŁY zijn we namelijk allemaal voorzitter; sinds een recente statutenwijziging zelfs officieel. Dat is werkelijk prachtig, maar het zal een uitdaging worden om iedereen op één lijn te krijgen. Ik kijk er alvast naar uit!”

Zal AKS ZŁY de Poolse voetbalwereld veranderen? Dat is een vraag die moeilijk te beantwoorden valt. Het zal voorzeker nog

meegeven. Verder wil ik persoonlijk ook sportieve resultaten blijven behalen, zonder daarbij onze democratische en ethische waarden te verliezen. We zijn en blijven een sportclub en daar hoort ook winnen bij. Vergis je niet: we proberen onze sporters ook zo goed mogelijk sportief te begeleiden. Onze spelers worden momenteel nog niet betaald, maar we investeren wel in gediplomeerde trainers. In de toekomst is het zeker mogelijk dat we ook spelers zullen verlonen. Maar daar zullen we dan eerst heel wat over moeten

veel geduld vergen. Toch toont de club nu al dat ze, amper zes jaar na haar oprichting, een echte impact kan hebben. De voornaamste reden daarvan is misschien wel de bijzondere aanpak van de stichters: verander de voetbalwereld door de samenleving en niet de samenleving door de voetbalsport. Maar dat gaat vooral nog héél véél moedige slechteriken vergen, die zich dag in dag uit inzetten voor hun alternatieve voetbalclub.

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

WORD **26€**
ABONNEE !

Vier lijvige edities,
netjes bij u thuisbezorgd!

Exclusieve aanbieding - te koop in onze webshop
www.catenaccio-magazine.com

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

PURE LOGOCA

Ook al zijn onze voetballende kwaliteiten eerder beperkt: dat het team van Catenaccio zich voelt, gedraagt én opereert als een (h)écht voetbalteam, zal wel niemand verbazen. We voelen ons, en in wezen zijn we dat ook, als een voetbalclub; een steeds groter en hechter wordende familie vol schrijvende, fotograferende, en vooral ook: lézende fans van het spelletje.

En: geen voetbalclub zonder clublogo. We gingen dan ook op zoek naar een getalenteerde designer en vonden die in Cremona, gelegen in het prachtige Lombardije, waar voetbal leven is en leven voetbal. Lang duurde het niet vooraleer de nostalgische en fantastische hand van Martina Regis met enkele oogverblindende ontwerpen op de proppen kwam, waaruit we na lang en rijp beraad dit pareltje kozen.

Geel en blauw, het zijn de kleuren van onze mecenas, KSK Beveren, onder wiens gratie we de kans krijgen om u te fascineren met onze verhalen. Als *neusje van de zalm* willen we ons vooralsnog niet profileren, maar deze fascinerende vissoort symboliseert wel één van onze belangrijkste eigenschappen: het tegen de stroom van de mainstream voetbaljournalistiek ingaan. En tenslotte die prachtige antieke bal, die ons doet hunkeren naar het voetbal van weleer. *Against Modern Football* zijn we niet per definitie; maar *Ter Verdediging van de Voetbalsport* des te meer - en we trekken daarbij overtuigd - en, zo hopen we tenminste: ook overtuigend - van leer against alle moderne kwalen die onze sport zo diepgaand bedreigen.

En binnenkort beginnen we, opnieuw met man en macht, al aan onze tiende editie. Zoiets verdient een *extraatje* nietwaar...

CODECREA

www.codecrea.be

www.vastiau-godeau.be

www.robustaflex.be

www.solvas.be

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

EEN SALADE VAN OLIGARCHIE,
GEWELD, PASSIE, CULTUUR,
EN SOCIALE VERBINDING

OP GRIEKSE WIJZE

LOUKAS ANASTASIADIS - VERTALING: ROBIN BECK

SANDER WESDIJK - IN DE HEKKEN

1700000000

EEN SALADE VAN OLIGARCHIE, GEWELD, PASSIE, CULTUUR, EN SOCIALE VERBINDING

OP GRIEKSE WIJZE

Voor een voetbalmagazine of een sportwebsite is het eenvoudig om de gemiddelde sensatielezer te lokken. Een wervende titel, bestaande uit slechts drie woorden, eventueel bijgestaan door een knotsgekke foto, kunnen volstaan. Het zijn dezelfde woorden die pakweg de FIFA, UEFA, de Europese Unie of enige andere internationale organisatie meteen van onderwerp doen veranderen. *“Voetbal in Griekenland”...*

Het is geen geheim dat het Griekse voetbal een verschrikkelijke reputatie heeft buiten, maar evenzeer binnen de eigen grenzen van deze bakermat der democratie. Matchfixing, gewelddadige confrontaties tussen hooligans onderling of met de politie, financiële corruptie en instabiliteit, overheidsbemoeyenis. En die reputatie is, helaas, terecht. Je kunt het zo gek niet bedenken of het maakt deel uit van de Griekse voetbalrealiteit - heden of verleden.

Nochtans is het onmogelijk om te begrijpen wat er allemaal gebeurt in het Griekse voetbal zonder verder te kijken dan wat het mainstream nieuws te bieden heeft. Het zou ook niet rechtvaardig zijn tegenover de Griekse voetbalsport als je je daartoe zou beperken. Om een beter begrip te krijgen van alle wantoestanden en hun achterliggende redenen, moet men verder kijken dan de naar sensatie hunkerende neus. Het vergt een diepere kijk in de structuur en de sociale omgeving waarin de sport zich heeft ontwikkeld tijdens de verschillende periodes van de Griekse moderne (en turbulente) geschiedenis. Hoog tijd, dus, voor wat tekst en uitleg.

GEZOND LICHAAM, GEZONDE GEEST

Voetbal in Griekenland heeft altijd gedijld in de schoot van multisportclubs. Deze clubs herbergen verschillende ploegsporttakken zoals basketbal, volleybal, waterpolo of handbal, maar ook individuele sporten zoals

atletiek, zwemmen of tennis.

Wie zich identificeert met zulke multisportclub, wordt niet enkel supporter van het voetbalteam, maar ook van de basketters, volleyballers en zelfs de atleten op de piste. Het zal echter zelden voorvallen dat ik mezelf betrap in een volleybalzaal (met Iraklis Saloniki, wiens aanhang in het volleybal gigantisch is, als uitzondering) of basketballcourt (Griekenland heeft nochtans een zeer succesvolle basketcultuur). Neen, het is voetbal dat de Griekse sportmarkt beheerst en als geen ander supporters kan lokken naar de sportstadions.

Toen voetbal zich voor het eerst manifesteerde in Griekenland waren de sportieve, economische en sociale omstandigheden volkomen anders dan vandaag de dag. We spreken over het begin van de 20ste eeuw, waarin grote gebieden binnen de huidige landsgrenzen nog (tot 1923) werden geregeerd door het Ottomaanse Rijk. Aan de andere kant waren er ook grote Griekse gemeenschappen gevestigd in wat vandaag de dag Turkije is, die door de Ottomanen werden “toegestaan” (tot op een zeker niveau) om “Griekse” activiteiten te ontplooiën.

Deze activiteiten bestonden voornamelijk uit folklore; traditie met een culturele inslag. Sportclubs maakten destijds nog deel uit van het grotere culturele goed, en werden

opgericht als onderdeel van omvangrijke culturele organisaties die zich in hoofdzaak bezighielden met muziek of andere kunstvormen. Geheel in lijn met de olympische gedachte werd sportbeoefening langzaam maar zeker op hetzelfde schavot gezet als de zieleroserselen binnen kunst en cultuur – *mens sana in corpore sano* weet u wel – en werden er overal sportclubs opgericht. Het doel was enerzijds het gezonde lichaam te onderhouden, maar anderzijds ook de sociale component van een sportclub te benutten. En zo ontstonden de eerste sociale schisma's binnen de sport, gebaseerd op afkomst en politieke voorkeuren. Wie zich aansloot bij een welbepaalde sportclub bekende meteen kleur.

TOT ELKAAR GEDOEMD

Het moderne concept van 'fan' of 'supporter' bestond nog niet. En in die vroege periode wist de gemiddelde Griekse burger simpelweg niks over, en had het (dus) ook niks met voetbal. Geïnspireerd door de waarlijk heldhaftige zege van Spyridon Louis, de onvermoeibare en voordien volkomen onbekende waterdrager (letterlijk, niet zoals in de koers of op het middenveld), op de Olympische marathon in 1896, was het land vooral in de ban van atletiek. Voetbal was gewoon één van de vele opties op de menukaart van een zichzelf respecterende multisportvereniging.

Toch werd voetbal binnen de kortste keren sport nummer één; ten dele onder invloed van de rest van Europa, maar vooral ook omdat individuele sporten zich nu eenmaal minder goed lenen tot zich ermee te identificeren, temeer daar de stijgende competitiviteit van pakweg atletiek ertoe leidde dat sporters van dezelfde organisatie plotsklaps rivalen werden. En stilaan groeide ook het besef dat in groepsverband je voetbalteam aanmoedigen significante voordelen kon opleveren in de extra-sportieve strijd tegen organisaties uit andere regio's en/of, vooral zelfs, met andere sociaal-politieke ideologieën.

Plots werd voetbal een instrument om mensen met gelijkaardige waarden, afkomst en ideeën te groeperen. Het duurde dan ook niet lang voor de

aantrekkingskracht van voetbal niet enkel leden van de eigen organisatie aantrok, maar ook het grote publiek. In Griekenland, meer dan in eender welk ander Westers land, startte die aantrekkingskracht een gigantische vicieuze cirkel die zich vandaag de dag nog steeds manifesteert. Aan de ene kant gaf de sport aan supporters de kans om de lokale (en zelfs nationale) economie en politiek te beïnvloeden; de gigantische massa die zich wekelijks naar het stadion begaf was nu eenmaal iets dat moeilijk genegeerd kon worden. Aan de andere kant gaf die populariteit de mogelijkheid aan zakenmensen en politici om de massa te manipuleren en zelfs te controleren. En zo kon al gauw 'de ene' niet (meer) zonder 'de andere'; met alle gevolgen van dien.

Mar wat er ook van zij: de sociopolitieke roots hebben ervoor gezorgd dat sport en voetbal bij uitstek een cultureel karakter heeft, en aldus van kapitaal belang is geweest in de geschiedenis en ontwikkeling van Griekenland als moderne staat. En die ontwikkeling is op zijn minst hobbelig te noemen: de strijd om Macedonië, de onafhankelijkheidsstrijd tegen het Ottomaanse rijk, de Eerste Wereldoorlog, de Grieks-Turkse bevolkingsruil, WOII, de Griekse burgeroorlog, de militaire junta tussen 1967 en 1974 en, in meest recente jaren, ook de ongeziene financiële en humanitaire crisis. Allemaal op die chronologische zakdoek van een dikke 100 jaar; het zou je voor minder door de koude kleren kruipen.

DE NV VOETBAL

Genoeg geschiedenisles nu; al was die dan broodnodig om enige context te geven aan het complexe voetbalverhaal van de Griekse samenleving. *Fast forward* naar het moderne voetbal, en dan vooral: de commercialisering ervan. Tot 1978 bleef het antieke systeem, bestaande uit multisportverenigingen met verschillende sportieve compartimenten overeind. En toen besloot de Griekse regering om in te grijpen en de voetbalsport te 'professionaliseren': voetbalverenigingen werden verplicht voetbalvennootschappen te worden, ondernemingen in eigendom van zakenmensen en/of zakelijke constructies.

Dat leidde vooral tot significante voordelen voor *commerçanten*. In een vereniging zijn bestuurders, medewerkers en diensthouders immers verantwoordelijk verschuldigd aan hun leden: ze moeten rapporteren aan de algemene vergadering, worden benoemd voor een bepaalde duur, en kunnen ook aansprakelijk worden gehouden voor hun daden. De leden maakten, met andere woorden, de club. Na de wetswijziging kwam diezelfde club, inclusief de waarden en traditie, in handen

zakenmensen bevoordelen. De clubs werden onderdeel van één grote megacentiteit en werden kunstmatig gefinancierd. Voetbalclubs werden chronisch verlieslatend, maar dat maakte niet uit: de verliezen die ze maakten werden meer dan goedgemaakt door winsten in de andere sectoren waarbinnen de zakenman actief was. Een voorbeeld daarvan is even gangbaar als pijnlijk: iedere zakenman die een voetbalclub in handen heeft, zal meer kansen hebben om openbare werken uit te

van één of slechts enkele personen. Dat beperkt clubje had plotseling geen enkele verantwoording meer af te leggen en kon doen wat het wilde, hoe slecht dat ook was voor het belang en het voortbestaan van de club in kwestie.

Een vicieuze cirkel, die sinds 1978 harder spint dan ooit. Zakenmensen begonnen voetbalclubs te gebruiken om lokale, regionale en nationale politieke belangen te dienen. Via de voetbalclubs konden politici nu ook, op corrupte maar verdoken wijze,

voeren of wetten door het parlement te jagen. Wat maakt het dan uit dat je club 100 miljoen euro schulden heeft gemaakt, als je als zakenman tegelijk 150 miljoen euro hebt binnengehaald in een ander marktsegment?

ENTER: DE OLIGARCHIE

Snelle flashback naar mijn eigen herinneringen. Ik koester, zoals zovelen, de echo's uit mijn kindertijd; wanneer ik met vader naar het stadion ging - matches in de

regen op de onoverdekte tribunes, stiekem voorsteken in de wachtrijen aan de ticketloketten, het nut van warme kussentjes als bescherming tegen het ijskoude beton van de tribune, snoepjes halen tijdens de rust... Het Kleanthis Vikelidisstadion was een versterkte burcht voor Aris Saloniki. Tussen 1968 en 2020 verloor het 28 wedstrijden op rij geen enkele match in de Europese competitie(-s). In 1997, helaas, degradeerde Aris voor het eerst in haar lange geschiedenis naar de

was opgevallen, in zowat alle Griekse profclubs binnengewerkt. Eigenaars van rederijen, mediatycoons, bankinstellingen, gokbedrijven, nutsvoorzieningen, telecommunicatiegiganten, securityfirma's, olieraffinaderijen en, niet te vergeten: bouwaannemers en projectontwikkelaars, met die hen zo kenmerkende, onstiltbare honger naar overheidsopdrachten. Kortom, gigantische bedrijven met gigantische belangen die in de verste verte hun geld niet staken in zoiets nobels als de

Olympiakos - Aris. Maart 2019

tweede klasse, weliswaar om snel weer terug te keren. Het betekende ook een kantelpunt in mijn eigen voetbalbeleving: als rebellerende tiener spurtte ik weg van de familietribune en nestelde ik me tussen de ultras van Gate 3.

In diezelfde periode, einde jaren 90, kwamen ook steeds meer de resultaten van de in 1979 gestarte relatie tussen steenrijke oligarchen en de Griekse politiek pijnlijk bloot te liggen. En die oligarchen hadden zich, zonder dat het ook maar iemand echt

olympische gedachte of het welzijn van de sportende mens, maar eerder in een als noodzakelijk geacht vehikel dat hen moest leiden naar zakelijk, commercieel gewin. En evenzo voor politieke partijen en individuele politici, die vooral electoraal gewin nastreefden.

Gevallen van ministers of hooggeplaatste ambtenaren die werden veroordeeld voor hun rol in duistere praktijken bij voetbalclubs zijn inmiddels niet meer op één hand te tellen. Zelfs enkele premiers, de

hoogste politieke functionarissen van het land, kwamen in opspraak, tijdens dan wel na hun ambtstermijn.

BASKET CASE

Deze onverkwikkelijke evoluties waren dus niet zozeer al tot uiting gekomen in de eerste twee decennia onmiddellijk na die baanbrekende wet in 1978, maar de kiemen ervan waren wél al definitief gelegd. En het gebrek aan aandacht hiervoor bleek naderhand grotendeels te wijten aan de nieuwe concurrent voor de voetbalsport: het basket. Alles begon in Thessaloniki, bij mijn favoriete club Aris. De exploten van het Aris-basketteam uit de jaren 80 zijn en blijven cultureel erfgoed van de stad en van het land. Sinds één van de succescoaches van het team op een dag zei: "We spelen niet tegen een ander team, maar tegen het volledige rijk" wordt het team "the Emperor" genoemd. Enkele jaren geleden werd het team verkozen tot beste Griekse sportteam van de 20ste eeuw. In de jaren 90 werd de fakkel overgedragen aan de clubs uit Athene (Panathinaikos, Olympiakos en Panionios), maar de populariteit en het succes van het Griekse basket bleef enorm.

Tussen 1981 en 1991 won Aris acht van de tien landstitels in het basketbal, aangevuld met vijf bekerzeges. Gedurende drie jaar en acht maanden, goed voor 81 confrontaties, verloor Aris geen enkele wedstrijd. Aris veranderde de basketbeleving in Griekenland op revolutionaire wijze. Niet alleen door de sportieve successen maar ook door de speelstijl, en de fenomenale sfeeracties van de supporters; de hype die rond het team werd gecreëerd door jong en oud, man en vrouw - niet enkel in Thessaloniki, maar in heel Griekenland. Welke rol van betekenis had voetbal nog te spelen, nu het basketteam er zelfs voor had gezorgd dat de traditionele sluitingsdag van bioscopen werd gewijzigd van donderdag naar maandag, zodat de Grieken *en masse* konden kijken naar de trots van Thessaloniki op het internationale baskettoneel, vanuit hun luie sofa?

NEC PLUS ULTRA

Sinds die jaren 80 kan ik putten uit mijn eigen herinneringen. En mij blijven uit dat decennium vooral de oprichting en vervolgens de gigantische uitbreiding van

de groepen ultras bij, alom gekend binnen en buiten Europa. Monsters (Larisa), Original 21 (AEK), Panthers Club (Panionios) en Super 3 (Aris) zagen het levenslicht, terwijl Gate 7 (Olympiakos), Gate 13 (Panathinaikos), Ierolohites (Aris) en Gate 4 (PAOK) zich gevoelig versterkten.

Want in die periode dat alle sportverenigingen plots ondernemingen waren geworden en Griekenland zich voor het eerst min of meer stabiliseerde als moderne democratische staat (oh, ironie!), werden voetbalclubs gerund in koele bestuurscoulissen... Maar het sociale vuur van die eens zo warme sportgemeenschappen werd voortaan brandend gehouden en nog aangewakkerd door de ultragroepen die de tradities en het verleden koste wat kost in ere wensten te houden. Wie praat met de ultras van toen hoort de meest vrijgevochten, romantische verhalen van de échte voetbalsupporter vertellen.

En die ultragroeperingen werden dus steeds sterker. Ze hadden de spierballen van de hooligans in hun rangen, maar wisten ook op sociale gronden - de identificatie, de samenhang die geboden werd - duizenden aanhangers te ronselen. Politici die stemmen nodig hadden (en hebben), zakenmannen die politici nodig hadden (en hebben): ze konden (en kunnen) de ultras niet langer negeren.

DE KRACHT VAN MACHT

En zulks leidde tot enkele opmerkelijke voorvallen die de invloed en slagkracht van de supportersgroeperingen mooi illustreerden. In 1987 werd de Bulgaarse speler Tsingov van Larisa FC betrappt op het gebruik van doping. Zoals de reglementen bepaalden werd niet enkel de speler gesanctioneerd, maar kreeg ook de club drie strafpunten te slikken. Overtuigd van sabotage en ziedend van woede blokkeerden de fans van Larisa maar liefst vijf dagen op rij de snelwegen tussen het noorden en zuiden van het land. Om verdere schade te voorkomen werd de minister van sport gedwongen de regelgeving te wijzigen. Larisa werd als allereerste (en voorlopig ook laatste) club van buiten Athene en Thessaloniki landskampioen met ...drie punten voorsprong.

In 1999 demonstreerden 15.000 fans in de straten van Thessaloniki met de eis om de historische schulden van de Aris Basketballclub kwijt te schelden. 18 maanden later gebeurde dat ook, en werden de schulden van zowel Aris als PAOK van de tafel geveegd - goed voor zo'n 67,5 miljoen euro in totaal.

Circa 30.000 fans van Panathinaikos kwamen in 2008 op straat om het ontslag van de eigenaar van de club te eisen. Zonder daartoe juridisch verplicht te zijn verkocht die zijn aandelen aan een nieuw consortium, gezwicht onder de druk.

In 2010 demonstreerden meer dan 10.000 fans van Iraklis in de straten van Thessaloniki en Athene tegen de beslissing om de club geen licentie te geven. De hevige protesten hielpen dit keer niet, en intussen is Iraklis zelfs al opnieuw failliet gedraaid.

EVENTJES NIET OPGELET

De overduidelijke slagkracht van deze ultragroeperingen heeft ook enkele akelige neveneffecten. De relatie tussen oligarchen, politici en deze achterban werd én blijft hoe langer hoe waziger worden. Niemand weet nog wie het beste voorheeft met de club, als die goede trouw al überhaupt aanwezig is. Voetbalclubs en -gemeenschappen zitten steeds meer in deze wat troebele driehoek geprangd.

Ook binnen de supporterskringen ontstonden verschillende sociopolitieke stromingen. Bijna alle fangroepen hebben op dat vlak zelfs al héél verschillende watertjes doorzwoomen. Ultraleiders komen en gaan, en voeren hun eigen ideologieën en prioriteiten in; gaande van sovjetlinks tot nazirechts over platvloers kapitalisme tot regelrechte misdaad. Het is daarom onmogelijk om een etiket te kleven op een bepaalde club of ultragroep, aangezien de tendens plots kan omzwaaien en de club minstens evenveel supporters heeft die andere waarden koesteren.

Net als in de politiek leunen veel ultras echter naar de linkse zijde zoals bij Aris, PAOK, Panionios of Iraklis. Ook de andere kant van het spectrum wint echter aan kracht. Zo werd in 2000 de belangrijke groepering Blue Army boven de doopvont gehouden. Deze aanhangers van de

uitgesproken nazipartij Gouden Dageraad (vorig jaar nog veroordeeld als criminele organisatie, maar tot dan ook steeds belangrijker geworden in de nationale politiek) volgen de Griekse nationale ploeg. Het komt de harmonie van dit zo al fel verdeelde land zeker niet ten goede.

EINDE VERHAAL?

De zakelijke en politieke kracht van het voetbal is een gevolg van de historische traagheid van begrip omtrent de sociale kracht ervan. Voor de Grieken het goed en wel beseften werd die sociale kracht gekaapt door enkelingen die er minstens gebruik doch veelal misbruik van maakten om louter hun eigen belangen ermee te behartigen. Een doodeenvoudig 'oorzaak-gevolg'-verhaal dus. Oorzaken: mediabelangen, politieke en economische ambities. Gevolgen: verduistering, witwaspraktijken, valsmunterij, smokkel, matchfixing en samenzwering. Zeer "Grieks"; zo kan men zeggen of denken; maar toch ook zeer universeel. Het kan, met andere woorden, iedereen overkomen - als men maar lang genoeg niet goed genoeg opgelet. Pijnlijke vaststellingen, maar de harde realiteit. En om eerlijk te zijn: ik ben er niet vrolijker van geworden, met dit alles neer te schrijven. Hartelijk bedankt, Catenaccio Magazine!

En hier zouden we, inderdaad, kunnen stoppen. Al zouden er evengoed boeken kunnen geschreven worden, met name over de afgelopen twintig voetbaljaren, veel vrolijker van aard dan tot hiertoe het geval was in deze bijdrage. Over de wonderbaarlijke zege van de Grieken op het EK 2004, en de gemiste kans om daarop verder te bouwen. Over de zeven opeenvolgende landstitels van Olympiakos tussen 2010 en 2017. Over de gouden periode van PAOK onder het regime van eigenaar Savvidis, een knettergekke miljardair die twee jaar geleden tegen AEK het veld opstapte met een pistool, om de scheidsrechter de levieten te lezen. Over de aanhoudende ruzies tussen 'de grote drie' uit de hoofdstad, en de ambitie van PAOK om daarin mee te vechten.

Of ik kan focussen op mijn eigen gelukkige voetbalwedervaren. Zoals de gouden periode van mijn favoriete club Aris, tussen 2004 en 2011. Verhalen over supporters die

op voor Griekenland volstrekt unieke wijze de club overnamen in 2004 en twee jaar later zélf eigenaar werden van hun team. Over hoe we in 2006 in de 93ste minuut van de allerlaatste wedstrijd opnieuw promoveerden naar het hoogste niveau, in een seizoen waarin we de helft van onze thuismatches niet eens binnen mochten in ons eigen stadion. Over hoe Aris een begrip werd in de ultrawereld, en online videoplatformen zoals Youtube overspoeld werden met spectaculaire beelden van de

aangezien dat een verhaal van epische proporties is, en ieder detail ervan een plek op het papier verdient. Misschien komt het ooit zover, en schrijf ik mijn eigen "Odyssee" op Aris-maat. *SPOILER ALERT*... Het plot van dat heldenepos zou, helaas, niet de spreekwoordelijke "from rags to riches" zijn. Want we hebben het immers, op majestueuze wijze zelfs, opnieuw verkloot. Helemaal zoals in de grote traditie van de Griekse tragedies van weleer!

Aris - Boca Juniors 2009

meest passionele supporters die je maar kan bedenken: de oefenwedstrijden in en bijbehorende volksverhuizingen naar Firenze, Parijs en Seefeld; de fameuze 'ring of fire' tegen Boca Juniors; 30.000 Arisfans (goed voor 300 bussen, 7000 wagens en 30 vliegtuigen) in Athene voor de bekerfinale van 2010; onze dubbele zege tegen Atlético Madrid; of hoe we in 2011 Manchester City overstemden in hun eigen stadion.

Maar om dat te doen zou ik niets zijn met dit al bij al beperkte aantal pagina's...

De auteur Loukas Anastasiadis is geboren in 1987 in Thessaloniki, woont heden in Athene (sinds 2017), en is passioneel Aris Saloniki-supporter. "Mijn vader bereidde die weg; en appels vallen nu eenmaal nooit ver van hun bomen..." Eerste uitwedstrijd: 3 oktober 1999, in Athene - "Mijn ouders wisten van niks..." - op AO Proodeftiki. Uitslag: 0-1 voor Aris! Loukas heeft een MBA in Business Administration en is kandidaat-dokter (PhD) in Sportmanagement. Hij werkt in de nationale atletiek, en vervult (sinds 2007) een belangrijke rol bij SD Europe, de organisatie die - met steun van de UEFA - de fanbetrokkenheid in het voetbal stimuleert.

PIONIERSWERK

Het is nooit gemakkelijk om de pioniers van het Griekse voetbal aan te duiden: het gevaar dat iemand vergeten wordt loert om de hoek. Toch doen we hier een poging. Vast staat dat het merendeel van de clubs zich ontwikkelden in grote stedelijke omgevingen, in het bijzonder in de twee grootste metropolen van het land: Athene (inclusief havenstad Piraeus) en Thessaloniki. Dat had in de eerste plaats socio-economische oorzaken (stedelingen hebben nu eenmaal meer tijd en middelen om sport te beoefenen), maar evenzeer louter praktische. Transport in de landelijke gebieden van Griekenland stond nog in de kinderschoenen en het is vanzelfsprekend moeilijk om een voetbalclub te starten zonder een tegenstander die je bereiken kan...

Panathinaikos: gesticht in Athene in 1908 als club van alle Atheners (Pan = alle en *Athinaikos* = uit Athene). In realiteit betekende *pan* aanvankelijk vooral de hogere (midden-)klasse...

Ethnikos Piraeus: gesticht in 1923, als eerste club uit de havenstad Piraeus

Olympiakos: gesticht in 1925 in Piraeus. Door velen beschouwd als de club van de arbeidersklasse, maar van oorsprong de club van het olympische gedachtegoed en de positieve invloed die sport heeft op de bevolking

AEK: gesticht net na de Grieks-Turkse oorlog in 1922 door de Turkse (meer specifiek uit Istanbul) gemeenschap in Athene "ter nagedachtenis van de verloren gebieden van Anatolië". Een met andere woorden duidelijke politiek-etnische boodschap die nog steeds in de naam te vinden is: vrij vertaald staat AEK voor het "Atletisch Verbond van Constantinopel"

Panionios: gesticht in 1890 in Smirni (tegenwoordig Izmir in Turkije) en heropgestart door vluchtelingen die de complete destructie van hun stad overleefden en zich vestigden in centraal-zuidelijk Athene (Nea Smirni). Pan betekent "alle" en *Ionios* refereert naar het oostelijke deel van de Egeïsche Zee, waar Izmir zich bevindt

Apollon Smirnis: gelijkaardig aan Panionios werd ook Apollon gesticht in Izmir. Vluchtelingen vestigden zich in west Athene (Rizoupoli). Apollo is de god van de muziek in Griekse mythologie

Aris: gesticht in 1914 als eerste voetbalclub na de annexatie van Thessaloniki door Griekenland ten koste van de Turken (Kemal Atatürk werd bijvoorbeeld geboren in de stad). Aris is de god van de oorlog maar de club zelf reflecteerde vooral vreedevolle geneugten zoals de economische groei en de multiculturele samenleving

Iraklis: de oudste club van Thessaloniki, gesticht in 1908 en vernoemd naar de grootste der Griekse mythologische helden, Hercules

PAOK: gesticht in 1926 door de Turkse gemeenschap (meer bepaald uit Istanbul) in Thessaloniki. Vrij vertaald luidt de politiek-culturele naam de 'Constantinople Community of Thessaloniki'

COURTOIS ZET EEN COUNTER OP! MODRIC IS REEDS VERTROKKEN.

HAZARD GAAT DIEP OP RECHTS. HIJ MOET 'M SPELEN!

JA, MOOI!

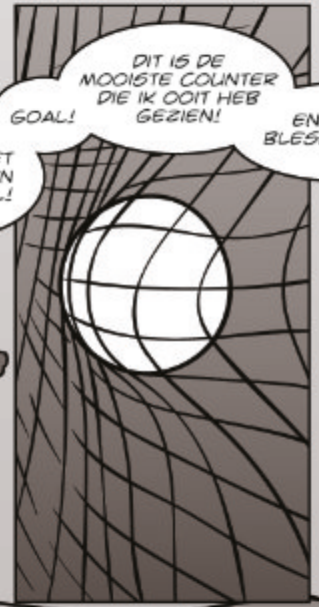

HAZARD ZET VOOR ...
MET EEN RABONA!

BENZEMA IS IN DE 16, MAAR DIE KAN ER NIET AAN.

WAT DOET DIE? EEN OMHAAL!

GOAL!
DIT IS DE MOOIESTE COUNTER DIE IK Ooit HEB GEZIEN!

WAT EEN EXPLOESIE VAN EMOTIE, EEN MUIR VAN GELUID VAN DE 81.000 MENSEN ...
EN DAT IN BLESSURETIJD!

HAD DAT GEWEEST, MOESTEN DIE GEEN OPHOKPLICHT HEBBEN GEHAD.

Ske Hardies

SANDER BRAL

VAR

THE DAMNED UNITED (2009)

David Peach' biografie "The Damned Utd" was nog maar drie jaar een bescheiden boekenhit wanneer die al verfilmd werd in 2009. "The Damned United" vertelt het verhaal van één der meest omstreden Engelse voetbalmanagers, Brian Clough, die in een kleine zes jaar tijd evolueert van een licht neurotische enthousiasteling tot de meest arrogante zak uit de vorige eeuwse voetbalgeschiedenis. En dat wil wel wat zeggen, gezien de concurrentie...

Scenarist Peter Morgan en regisseur Tom Hooper vertellen dat verhaal wel proper, met een chronologie waarin de flashbacks het 'heden' - 1974 - systematisch inhalen. Voor de weinige filmnerds die dit blad lezen, is het verder ook leuk om weten dat er gespeeld wordt met licht en complementaire kleuren alsof het een Japanse filmklassieker uit 1974 is en alle regels omtrent cadrage en gulden snede regelmatig met de voeten worden getreden. Ook erg knappe brede shots met steadycams en soms ontoepasselijk frivole muziek vallen te noteren. Maar dit terzijde; over naar de inhoud nu.

"The Damned United" gaat over een man die al z'n duivels ontbindt omdat hij in zijn eer gekrenkt wordt - lees: zijn hand wordt niet geschud door een man waar hij naar opkijkt. Daaruit breekt een ongeziene persoonlijke vete los tussen twee volwassen

mannen. *Fictie*, zou je denken. Maar neen; dit zijn voetballers - kleuters op een grasplein. Uiteraard is dit geen fictie. Je hoeft het daar nooit ver te zoeken... of wel soms, Zlatan en Romelu?

De film start met originele footage uit 1968 en laat elke Britse kijker het nationale drama van dat jaar nog eens herbeleven. Halve finales Europees kampioenschap: Joegoslavië 1 - 0 Engeland. Hard. Nog harder is het brutale excuus voor voetbal dat wordt gespeeld, en de ondergelopen patatenvelden waarop gesjot wordt. Britser wordt het niet, en dat zie je ook aan de cast met toppers als Stephen Graham ("The Irishman", "Snatch", "Boardwalk Empire") en Colm Meaney - je weet wel, de rechterhand van de schurk uit de betere Steven Seagal-prent "Under Siege" (1992).

Wie über-Britse cast denkt, denkt na "Love Actually" (2003) vooral "Harry Potter"; en na vijf minuten duiken *professor Slughorn* (Jim Broadbent) en *Peter Pettigrew* (Timothy Spall) al op. En wie goed oplet spot met één van de Carrows (Ralph Ineson) zelfs een derde Potter-acteur. Hoofdrolspeeler Michael Sheen schopte het, ondanks zijn belofte aan zijn dochter, nooit tot de Wizarding World... Misschien krijgt hij nog een kans in "Fantastic Beasts"? Maar genoeg over zwerkbal; terug naar voetbal.

© Courtesy of Sony Pictures Classics, All Rights Reserved

"The Damned United" is een onderhoudende verfilming van een bijzonder voetbalverhaal dat ons leert dat arme clubs zeer snelle successen kunnen scoren als ze veel te dure spelers kopen. Hoe dat financieel dan uiteindelijk rond komt, leert de film je niet. Ook leer je dat Balthazar Boma niet de enige voorzitter is met Tom Jones' "What's New Pussycat" als lijflied, en dat Britten niet bruinen in de zon maar 'roodwitten'...

Nog vernoemenswaardig: de Muhammed Ali-cameo, de trofee die als bierpitcher gebruikt wordt, en de uitspraak "dat niemand binnen twintig jaar nog een plastron zal dragen". Verder heeft de regie ervoor gekozen om het aantal beledigingen als "fucking poof", "jew" en "Irishman" meer te beperken dan wellicht werkelijkheid was op een voetbalveld in de jaren zeventig, en dat een verontschuldiging niks waard is als ze niet oprecht en zonder voorbehoud is: "UNRESERVEDLY!"

VOETBAL IN DE BELGISCHE
PROVINCIE LUXEMBURG

ECHE LIEFHEBBERS VINDEN VOOR ALLES EEN OPLOSSING

 GINO VAN LOOY

 BENNY ANTONIW

FC HA GIMONT

MOUZON
Jean Marie
www.mouzonenergie.be T+32 (0)84 32 15 35

- Panneaux solaires
- Thermiques & photovoltaïques
- Pompes à chaleur
- Chaudières à pellets
- Chauffage & ventilation

DUBOIS DAWANCE
Électricité & Plomberie
RAC DE BRUNELLE 1380 SOCHTOL
0847 20 266

VOETBAL IN DE BELGISCHE PROVINCIE LUXEMBURG

ECHE TE LIEFHEDBERS VINDEN VOOR ALLES EEN OPLOSSING

Het fort torent boven ons uit als een toorts op deze warme februariavond. Ik ben alleen, op een donkere parking. Wat gekraak hier, wat geritsel daar, maar geen mensen in de buurt. Zou ik vergeten zijn? Een oehoeënde uil draagt haar steentje bij tot de sfeer, net als de huilende hond. Plots hoor ik een schurend geluid... Een deur gaat open. Ik verwacht een heks, of een man met een mes in zijn hoofd, maar het is een jongeling in een geel-zwart trainingspak die uit een ruimte onder de tribune komt. *"Monsieur Van Looy, nous sommes ici, entrez."*

Wat voorafging. Af en toe denk ik een goed idee te hebben voor een artikel in Catenaccio Magazine. Mijn ingeving dit keer was om een stand van zaken te brengen over het voetbal in de provincie Luxemburg. Want geef nu toe, wat weten we daar eigenlijk van? En dan bedoel ik niet alleen over het voetbal in die provincie, maar ook over Luxemburg zélf. Als ik eerlijk ben, weet ik alleen dat de hoofdstad Arlon is, en dat het de grootste provincie van ons land betreft met veruit het minste aantal inwoners. Inzake het voetbal is het de enige provincie samen met Namen die nog nooit een eersteklasser heeft voortgebracht. Ach: reden te over dus, om een bezoek te brengen aan het zuiden van ons land.

BLAUW-WIT TERRASGEWIJS BOVEN

"2u40 minuten" geeft de GPS aan als we in de auto stappen. Misschien dat ze in Rusland zo'n tripjes als een derby-uitstapje beschouwen, maar ik vind het best ver om naar een binnenlands stadion te rijden. Van zo gauw ik Luik voorbij ben, geniet ik wel van het uitzicht. Ik voel me plots opnieuw die leerling van het vierde leerjaar wanneer ik het bord zie staan met "Lotharingen" op. Ik

herinner me nog de landkaart in de klas waarop het grootste deel van de onderste helft gemarkeerd stond als "Belgisch Lotharingen"; een naam waardoor ik meteen gefascineerd was, en altijd gebleven ben.

Eindelijk zie ik voor de eerste keer met eigen ogen de metropool van Belgisch Luxemburg, hoewel de sfeer er eerder doet denken aan een klein dorp dan aan een hoofdstad. Zelfs het marktplein en de winkelstraten van Aarlen liggen er verlaten bij... Gelukkig maakt het uitzicht van boven aan de Sint-Maartenkerk veel goed.

FC Arlon is een fusieclub; het resultaat van de samensmelting tussen Jeunesse Arlonaise, opgericht in 1918 met stamnummer 143, en Lorraine Arlon, opgericht in 1972 onder stamnummer 7763. Jeunesse speelde voor de Tweede Wereldoorlog voornamelijk in de derde klasse, waar het in 1936 met een derde plaats haar beste resultaat haalde. Na de oorlog ging het vooral op en af tussen derde en vierde klasse; maar in de jaren 70 vertoefde de club veelal in provinciale. Het inmiddels opgerichte Lorraine Arlon nam

langzaam aan de fakkel over. Het speelde in vierde klasse, en miste zelfs in 1955 én 1994 op een haar na de promotie naar derde klasse via de eindronde. In 2010 volgde dan de fusie tussen beide clubs. FC Arlon was geboren, en komt heden in de stadskleuren blauw en wit uit in eerste provinciale. Ik ben afgesproken op het trainingscomplex van de club, dat een paar kilometer buiten het centrum ligt. Het is een prachtige site met een vijftal voetbalvelden die terrasgewijs 'boven elkaar' liggen. Met de ondergaande zon op de achtergrond lijkt het wel een schilderij. Gerechtigd correspondent Bernard Adam wacht me op aan de kantine. "Dat is inderdaad één van onze troeven: de ligging van onze terreinen. Echt magnifiek!", aldus Bernard. "Maar tegelijk is het ook een beetje onze achilleshiel, want ons eerste elftal speelt hier niet - dat speelt op een ander veld; een veld dat we dus ook moeten huren. Maar de bedoeling is wel degelijk om op termijn onze '1' naar hier te halen."

HALLO FRANÇOIS?

"Momenteel hebben we drie gewone velden, twee terreinen om acht-tegen-acht te spelen en vier pleinen voor vijf-tegen-vijf. We hebben 350 spelers; samen 22 ploegen, dus al die speelsterreinen zijn echt wel nodig. Maar de omstandigheden zijn hier zeker in de winter niet ideaal om te trainen, zodat we ook vaak gebruik moeten maken van de zaal." Inmiddels is Jacky Sacré, een ander bestuurslid er komen bijzitten. Hij toont me een filmpje van enkele weken geleden, toen het hard gesneeuwd had. Ik zie een wit sneeuwtapijt, een tiental centimeters dik, waarop enkele spelers aan het voetballen zijn. "Zelfs in deze omstandigheden vinden onze jeugdspelers het plezierig om te trainen!" In Vlaanderen zie ik het nog niet snel gebeuren, maar hier lijkt het dagelijkse kost. "Dat is ook een beetje het probleem in het Luxemburgse voetbal, dat de weersomstandigheden ervoor zorgen dat er in de winter niet veel wedstrijden gespeeld worden. Meestal ligt de competitie stil vanaf Kerstmis tot half februari; in sommige seizoenen wordt er pas herbegonnen vanaf maart. Dat betekent dat de spelers bijna langer stil liggen dan in het tussenseizoen in de zomer. Door de coronacrisis is dat dit seizoen niet zo'n probleem. We hadden graag doorgespeeld, want we kenden een hele goede start met tien op twaalf... Onze ambitie is immers om zo snel mogelijk naar

het nationale voetbal terug te keren. Dat zou op termijn wel moeten lukken. We hebben best wat talentvolle spelers nu. Het voordeel is dat ze hier niet snel van club veranderen; de onderlinge afstanden zijn immers te groot. We betalen dan ook geen monsterbedragen aan onze spelers; ze krijgen alleen een premie."

Bij de vraag of er ook bekende spelers bij Aarlen gespeeld hebben, neemt het gesprek plots een onverwachte wending. "Onze huidige trainer was best een bekende speler; Guy François, ken je hem niet?" Er komt een Panini-herinnering naar boven... "Speelde die niet bij FC Luik?" Beide mannen knikken, en Jacky neemt zijn telefoon. "Wacht: ik zal hem even bellen." En een minuutje later hang ik dus aan de lijn met Guy François. "Natuurlijk spreek ik Nederlands, ik ben in Nederland geboren. Ik speelde onder andere bij PSV, Beringen, Club Luik en Beveren. Op het einde van mijn carrière verhuisde ik voor mijn werk naar Aarlen en kwam ik hier spelen. De club speelde toen in vierde klasse. We hadden best een goede ploeg; ik herinner me nog een vriendenmatch tegen eersteklasser Charleroi, die we met slechts 4-2 verloren. De verplaatsingen waren wel telkens de moeite! Gemiddeld waren dat toch afstanden tussen de 120 en 150 kilometer."

OP-EN-NEER

"Ik woon hier nu al meer dan 20 jaar, en het bevalt me hier wel. Ik werk op de Belgische ambassade in Luxemburg; ik hoef je niet te vertellen dat de lonen daar 2,5 keer hoger liggen dan in België... Inmiddels wonen hier ook veel Vlamingen die gaan werken in het Groothertogdom en in het weekend terug naar het noorden rijden. Daarom zit er niet zoveel leven in het centrum; het is meer een slaapstad. Ik ben hier nu voor het achtste jaar trainer, in mijn tweede periode, na vijf jaar bij Bertrix te hebben gezeten. De nieuwe voorzitter is ambitieus, en heeft al veel goede zaken verwezenlijkt. De ambitie om naar derde Amateur te gaan is zeker niet te hoog gegrepen. Maar hoger wordt moeilijk voor een Luxemburgse club. Het is hier dunbevolkt, en er is niet veel industrie; geld vinden is niet zo makkelijk. Virton kan misschien wél ooit nog naar de hoogste afdeling doorstoten; zij hebben nu een miljardair als voorzitter... Maar die hebben dan weer andere problemen."

Virton, de naam is gevallen. Nadat ik Guy François bedankt heb en nog veel succes heb toegewenst, vraag ik aan Bernard en Jacky wat zij vinden van de naburige club. "Virton is dicht bij de eerste klasse geweest, maar werd door licentieperikelen teruggezet naar tweede amateur. Hier hebben veel mensen de indruk dat dit gebeurd is omdat de eersteklassers niet naar Virton wilden vanwege de vele kilometers die dan voor de boeg liggen, en ze hun supporters die trip willen besparen. Wat ik zelf van dat verhaal vind? (haalt de

dorpsploegen niet voor elke categorie genoeg spelers hebben. Daarom zijn er heel veel samenwerkingen tussen clubs; gewoon om aan genoeg spelers te geraken. Zelf hebben we zo geen samenwerking; veel voordeel zouden we er niet uit halen. Maar we zitten met een ander probleem. Onze jeugd speelt interprovinciaal, en dat betekent: regelmatig heel ver op-en-neer. Neem bijvoorbeeld de verplaatsing naar Doornik: 260 kilometer. Die match is dan nog om 10 uur 's morgens, waardoor ouders met hun kind al om 6 uur moeten

schouders op) Ik weet het niet. Hoe dan ook: wij hebben een normale relatie met Virton. Voor de meeste spelers van ons is het een droom om daar te gaan spelen. Onze betere spelers worden aangetrokken door Virton en daar hebben wij geen probleem mee; zolang ze maar geen hele ploeg ineens komen halen."

"Daar liggen ook een beetje de pijnpunten van het Luxemburgse jeugdvoetbal. Het is hier heel dunbevolkt, zodat veel kleine

vertrekken om er op tijd te zijn. Toch haken ze niet af; daarvoor voetballen ze te graag. Heel af en toe is er wel eens een ploeg die hier niet komt opdagen; gewoon omdat het te ver is. Maar voor hen is dat één keer; voor ons is het praktisch elke verplaatsing prijs."

LONE RIDER

Uiteraard hoopt Bernard dat de coronacrisis snel voorbij is. "Onze belangrijkste bron van inkomsten is de kantine, en die ligt stil. Maar

bijna al onze jeugd ploegen trainen nog volgens de coronamaatregelen, dus we hebben wel wat uitgaven. En in Luxemburg is de cafetaria de club; we kunnen die niet te lang missen. Naar onze thuismatchen komen gemiddeld een 200-tal toeschouwers kijken, maar ik hoop dat dit na corona stijgen zal. In de eerste thuismatch van dit seizoen moesten we tegen een dorpsploeg, en werkelijk heel dat dorp was meegekomen. Er waren hier 400 mensen; gewoon omdat het terug kon, en

begin dan aan een iets minder idyllisch vervolg. Binnen een uur moet ik in Bouillon zijn en de GPS geeft me de keuze: ofwel 80 kilometer via de autosnelweg ofwel 60 kilometer via de gewestwegen, telkens een uur. Wegens indigestie door overdaad aan autosnelwegen, kiezen we voor de gewestelijke route. Opvallend in Luxemburg is alvast de enorme hoeveelheid rotondes, als je de kleine cirkels die soms amper zichtbaar zijn zo mag noemen. Ze bespoedigen al zeker niet de gemiddelde

de mensen daar zo lang naar uitgekeken hadden. In de stad is men ook wel trots op FC Arlon. Onze spelers lopen rond in onze blauw-witte trainingspakken en maken op die manier veel publiciteit voor de club. Hen zo trots in onze kleuren te zien rondlopen: daar doen we het voor.”

Voor de lezer die nog steeds geïntrigeerd is door de inleiding op dit artikel: zeker verder lezen, de verklaring volgt snel.

Ik kijk nog een laatste keer naar het idyllische trainingscomplex van FC Arlon en

snelheid, en na een tijdje voel ik me een figurant in “The Hitcher” - de film waarin de Nederlander Rutger Hauer in een bosrijke verlaten omgeving de *eenzamerijdersangst* zo perfect vertolkt. Nu, *angst* heb ik niet; maar ik probeer me toch niet te veel te concentreren op het rare geluid dat de motor maakt... In panne vallen in de bossen tussen Arlon en Bouillon staat immers niet op mijn bucketlist. Maar dit zijn dus de kortste verplaatsingen die de ploegen in het Luxemburgse voetbal moeten maken; en dan is het nog geeneens winters noodweer.

Uiteindelijk bereiken we toch Bouillon, waar we verwelkomd worden door het verlichte fort. Ik ben in de zomer al op het voetbalveld van Royal Standard FC de Bouillon geweest, dus ik weet dat het aan de voet van het fort ligt; qua fotogenieke setting onovertroffen. Maar de parking is donker, de kantine ook, ze zijn me toch niet vergeten? Plots gaat er een deur open - maar ach, dat is waar: zulks wist u natuurlijk al. Arnaud Mathieu, mijn contactpersoon, steekt zijn hoofd naar buiten en roept me toe: "Kom maar naar hier, we zitten in de kleedkamer!" In die stemmige, lekker ouderwetse vestimentairstribune zitten ook nog voorzitter Geoffroy Godart en, misschien wel de belangrijkste man van de club: kantineverantwoordelijke Georges Caytan. Catenaccio Magazine wordt dus op gepast originele manier ontvangen!

DANCING 'BOUILLON'

"Deze club is opgericht in 1923; we vieren dus bijna ons honderdjarige bestaan", vertelt de enthousiaste Arnaud, die jeugdverantwoordelijke is. "Momenteel spelen we in derde provinciale. In Luxemburg is dat de laagste categorie; een vierde provinciale is er niet. Dit jaar speelden we in een reeks met dertien ploegen, en we hadden onze start niet gemist. Na drie matches hadden we zeven punten; op schema om kampioen te spelen dus... dat is immers onze ambitie. Tot 2012 speelden we in eerste provinciale; dat moet in de toekomst zeker opnieuw haalbaar zijn." Voorzitter Godart pikt in: "Er staat geen grens op onze ambitie (*lacht*). We zouden ook graag een tweede ploeg in provinciale laten spelen, zodat we de jongeren al wat ervaring kunnen laten opdoen. Bij de jeugd hebben we momenteel één ster voor onze opleiding, we zouden graag twee sterren behalen."

RSFC Bouillon is dus een club met vertrouwen in en een blik gericht op de toekomst. "Momenteel hebben we 120 spelers in negen elftallen", gaat Arnaud verder. "Volgend seizoen zouden we nog twee extra ploegen willen, zodat we in elke categorie een ploeg kunnen inschrijven. Bouillon telt 6.000 inwoners; dat zou dus geen probleem mogen zijn. Het voordeel is ook dat de andere clubs hier ver vandaan liggen, zodat jeugdspelers bijna verplicht zijn om bij de dorpsclub te gaan spelen. Veel

clubs uit de omgeving hebben alleen maar een eerste elftal; ze hebben geen jeugdafdelingen. Zij moeten hun spelers dan bij de naburige clubs gaan halen. Zelf hebben we niet veel spelers van andere clubs in het eerste elftal. We liggen wel vlakbij de Franse grens; maar de Fransen zijn niet zo geneigd om hier te komen spelen."

Om publiek te trekken heeft RSFC Bouillon iets bedacht. "Inwoners van de stad moeten geen inkom betalen", aldus Godart. "Dat systeem werkt. Bij de derby's tegen Poupehan komen er soms 300 toeschouwers kijken. Je kan je voorstellen wat dat voor onze kantine betekent!" En daarmee zitten we meteen op Georges' terrein... "Veel supporters zakken in de loop van de match af om iets te komen drinken; ze moeten toch geen entree betalen. Het geld dat ze zo uitsparen, drinken ze dan dubbel en dik op aan de toog. Onze thuismatches vinden altijd op zaterdagavond plaats, en ook na de match komen dan nog vele jongeren naar hier afgezakt. In de stad zelf is er immers niet veel uitgaansgelegenheid. Hier is het na de match altijd feest; onze kantine sluit meestal pas tussen vier en vijf uur in 's ochtends. We hebben de beste discotheek uit de omgeving! (*lacht*). De club leeft echt wel bij de bevolking."

KONING ALBERT

Een andere troef van de club is, uiteraard, de ligging. "Elke ploeg die hier komt spelen, neemt voor de match een foto met het fort op de achtergrond. Er zijn ook veel wandelaars die een foto nemen van ons speelterrein; de ligging is dan ook magnifiek. Enkele jaren geleden kwam Volkswagen hier zelfs een reclamefilmje opnemen, tijdens een match van onze eerste ploeg! Betere publiciteit is amper denkbaar. En voor aanvang van het seizoen komen er hier ook veel clubs op stage; ja, we zijn best populair hoor (*lacht*). We spelen op dit terrein al sinds 1988; steeds een surplus voor onze club."

De bekendste spelers die RSFC Bouillon heeft voortgebracht zijn uiteraard Philippe Albert en Roch Gerard. "Beide spelers hebben hier tot hun veertiende gespeeld en zijn dan naar Charleroi vertrokken", zegt Georges. "Met Roch heb ik nog samen gespeeld, hij was echt goed. We hebben een

BLOOPERS LUXEMBOURGEOISE...

De hoogst spelende Luxemburgse clubs komen uit in tweede nationale. Onder hen Durbuy; u weet wel, het stadje dat Marc Coucke in de vaart der volkeren gaat laten opstoten... en uiteraard Virton, een traditieclub die als eerste Luxemburgse vereniging op weg leek naar eerste klasse, ware daar niet die vermaledijde licentiecommissie geweest. Die weigerde Virton om verschillende redenen een licentie voor het profvoetbal, waardoor de club van miljardair Flavio Becca plots degradeerde naar tweede nationale. De club legde zich daar niet bij neer, ging in beroep en mag nu toch een licentieaanvraag indienen voor 1B. Eerst twee reeksen zakken, dan twee reeksen stijgen, het zou weer een fiks kerfje op de kerfstok zijn van het Belgische voetbal. En als quizvraag zou het ook wel kunnen tellen.

We hadden graag ook een beeld van Virton geschetst, maar we kregen als antwoord op ons chatbericht alleen de vraag ons te richten naar het officiële emailadres. Maar ofwel wordt dat niet gelezen, ofwel was onze korte vraag tot een interview voor Catenaccio Magazine te ingewikkeld: er volgde hoe dan ook geen antwoord.

Toen we dan op de terugweg toch in Virton belandden, besloot ik het er toch op te wagen. Maar aan de gesloten ingang werd ik argwanend in de gaten gehouden door een man, die wat later de poort opende. Ik spurte er naartoe in de naïeve veronderstelling dat ik misschien iets kon regelen. Maar op mijn vraag of ik een paar foto's van het stadion en veld mocht nemen, werd ik bekeken alsof ik vroeg naar de licentiepapieren. Er volgde een korte uitleg dat het *juridisch verboden* was foto's te nemen, waarna de poort sloot.

Ook over Durbuy had ik graag meer geweten. De laatste seizoenen was het daar ook turbulent. In maart 2020 liet het toenmalige bestuur weten dat de club zich vrijwillig terugtrok uit het nationale voetbal. Maar zo ver kwam het niet; want Mahir Demiral, ook eigenaar van Schaerbeek in eerste provinciale Brabant, nam de club over. Een interessant gegeven waarover we meer wilden weten. We belden met Demiral, die ons vroeg om een mail te sturen waarop hij dan zou antwoorden, maar hij had het wel heel druk. Jammer genoeg ook te druk om onze mail te beantwoorden. Hopelijk slaagt hij in zijn opzet om Durbuy in leven te houden en van ons mag Virton ook naar eerste klasse. De streek verdient een eersteklasser en beide clubs vooral een goede communicatieverantwoordelijke.

tornooi, in mei, dat naar hen beiden genoemd is. Ze komen dan zelf ook naar hier om de prijzen uit te reiken. Albert woont momenteel in Charleroi, maar hij heeft een grote familie die nog in Bouillon woont, dus hij passeert hier al wel eens. Net zoals Gerard, wiens vader nog in Bouillon verblijft. Eens van Bouillon, altijd van Bouillon; je blijft gewoon terugkeren." En daar pikt Arnaud op in. "Voor buitenstaanders is het soms moeilijk om zich in de harten van de Bouillonais te spelen. Wij leven nogal op onszelf; dat heeft misschien te maken met het fort dat hier al eeuwen staat, als bescherming. Maar we

EEN BEZOEKJE MEER DAN WAARD

Bij het afscheid bewijst Arnaud met een verrassende getuigenis dat de liefde voor het voetbal bij hem geen loos begrip is, en hij een brede kijk op het land en op het leven heeft. "Het zal je misschien verwonderen, maar ik ben een *die hard* ...Club Bruggesupporter. Vraag me niet hoe dat komt, maar dat is al van kindsbeen af. Samen met Georges probeer ik zoveel mogelijk thuiswedstrijden mee te pikken. Dat zijn dan tripjes van 500 kilometer, heen-en-weer. Zeker wanneer Club op een zondagavond speelt, rest er nog weinig

staan zeker open voor andere mensen. Daarom zou ik ook een oproep willen doen aan de Vlaamse ploegen. Als ze geïnteresseerd zijn om deel te nemen aan ons tornooi eind mei, mogen ze zeker informeren! Er nemen ondertussen een tachtigtal ploegen deel uit heel Wallonië; maar dus nog geen enkele Vlaamse. Ook CS Sedan, ex-bekerwinnaar in Frankrijk, is een vaste deelnemer. Met hen hebben we trouwens een samenwerkingsverband opgezet. Onze beste jeugdspelers mogen daar hun opleiding voortzetten, terwijl zij soms trainers naar ons sturen om onze coaches te ondersteunen."

nachtrust voor de meteen daarna beginnende werkweek. Maar ja: het voetbalvirus is te sterk hé. Ik weet dat Standard en Anderlecht dichtbij liggen én Franstalig zijn; maar ik volg mijn hart, en dat ligt bij Club Brugge."

Hoe afgelegen voetbalclubs ook liggen, hoe moeilijk de omstandigheden ook mogen zijn, echte liefhebbers vinden voor alles een oplossing. Dat een Luxemburgse club ooit in de eerste klasse gaat spelen, daar ben ik ook na deze trip niet zeker van. Maar dat het Luxemburgse voetbal een bezoekje meer dan waard is: dat kan ik garanderen. *À la prochaine!*

Gordon Banks in actie; één van de beste keepers die Engeland ooit heeft gehad. Zijn redding tegen Pele in 1970 is degene die we ons allemaal terecht herinneren - verbazingwekkend - maar mijn favoriete foto is toen hij vijf jaar eerder een hond 'redde'. Maar was het een save of een tackle? Het incident vond plaats in de First Division wedstrijd tussen Leicester City en Manchester United, in de voormalige thuishaven van Leicester aan Filbert Street, november 1965. Helaas voor Leicester bleek dat die zaterdagmiddag het enige succes voor Banks te zijn - United won met 5-0.

De Notaris denkt
en tekent met
u mee!

www.notaris.be

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw KSK Beveren

CATENACCIO 9 | MAART 2021

